

Vzpomínky O. E. Fritsche na Abdrushina (doplněné)

Slova Pánova, žel, jsou jen ze vzpomínek, proto jen podle smyslu. Jsem však přesvědčen, že jsou reprodukována téměř doslovně.

1. Nebudete-li utrpení jiných lidí prožívat jako své vlastní, nebudete-li s nimi soucítit, přijde utrpení k vám v zostřené podobě. Nejste na zemi proto, abyste žili vedle sebe, nýbrž máte společně působit, abyste v prožívání dozrávali. Jdete-li nevšímavě kolem utrpení jiného, ukazujete tím, že vám chybí opravdová láska k Bohu a k bližnímu. Jen ten, kdo je schopen prožívat cizí utrpení jako své vlastní, ten může dozrávat a vnitřně stoupat výše. Jdete-li nevšímavě kolem utrpení jiného člověka, potká vás utrpení v zostřené podobě a může vás dokonce pohltit.

2. Jeden každý povoláný, který má vykonat něco velikého ve smyslu Božím, nikoliv ve smyslu lidském, je veden nejdříve utrpením a zkouškami, aby poznal v prožívání nesprávného, jak musí vypadat správné. Je omylem mnohých nositelů kříže, když se domnívají, že všechno utrpení je karmické. Každý den, každou hodinu, se navazují nová vlákna. A poněvadž se lidé obrátili téměř výhradně k temnu, utrpení se stále více zostřuje.

3. Kdyby věděli nositelé kříže a všichni, kdož na této Zemi po tisícileté říši touží, jak přísné a tvrdé budou zákony v Nové říši – pozemské zákony budou netušené a dosud neznámé tvrdosti – pak by teď po Nové Říši netoužili. Tvrdost, které nebudou rozumět, jež však bude k jejich dobru, z počátku způsobí, že mnoho lidí zatouží po tom, aby se vrátili staré časy, kdy mohli sami dělat a nechat i jiné dělat, co chtěli. V Nové Říši budou platit jen zákony Boží – ty budou nevýslovně tvrdé pro každého člověka, který se nebude chtít sklonit před Tvůrcem všech světů.

4. Nahoře v duchovní říši jsou zákony tak přísné, jak si to žádný člověk na Zemi nemůže představit, jak žádný člověk nemůže tušit. Poněvadž však tu tito lidští duchové mají již vysokou zralost a vědí, že všechno slouží jen kráse, harmonii a dokonalosti, podrobují a sklánějí se radostně před těmito zákony a necítí je vůbec jako tvrdé. Jenom člověk zde ve stvoření, jenž stojí stranou veškeré krásy a dokonalosti, si myslí, že může žít jen podle své vlastní vůle. Existuje však také ještě jedna jediná vůle a ta přichází od Boha.

5. Bylo to naposledy v Kipsdorfu u Pána. Pán byl nevýslovně smutný, vnitřně stísněný. Bylo to v jeho jídelně. Před tím jsme byli na delší procházce, na níž mi Pán sdělil, že by měl z této země odejít. Já jsem však zcela nepochopil, co chtěl říci (Pán neměl rád, když jeho důvěrní přátelé stáli, když on přecházel po pokoji sem a tam. Seděl jsem tedy.) Blízek vnitřnímu zoufalství Pán řekl:

“Co jsem jenom udělal nesprávně, že se všichni lidé stávají v mé blízkosti temnými a ošklivými?”

Já sám jsem byl zděšen a zoufalý z nevýslovného Pánova smutku (téměř všichni vysoce povolání, rytíři, apoštolové a učedníci ho opustili! Z cca 800 nositelů kříže, kteří se v roce 1938 hlásili k Poselství, zalezli více nebo méně zbaběle všichni po zatčení Pána do skrýší. A těch málo, kteří se ještě k Pánovi znali a věřili mu, se odvažovalo projevit jen v kruhu přátel nebo u stejně smýšlejících. A Pán jako člověk se nemohl vypořádat s touto zkázou svého díla. Proto jeho zoufalý výkřik.) Z předcházejících rozhovorů a z těchto bolestí naplněných slov Pánových jsem byl tak zděšen, že jsem nevěděl, co na to říci. Modlil jsem se vroucně k Bohu o pomoc. Vstal jsem, podíval se Pánovi do očí a s úsměvem jsem řekl:

„Pane, to se přece dá snadno vysvětlit. Kdyby Pán seděl celý den na prudkém slunci, také by dostal úpal. To se stalo i nám, lidem!“

Pán mě uchopil rozčileně za rameno a řekl:

„Pojďte, milý pane Fritschi, je mi velmi líto, že jsem přitížil Vašemu srdci. Půjďme nahoru do pokoje a budeme mluvit o jiných věcech.“

Pán vždy trpěl nedostatkem laskavosti, který mezi sebou projevovali – až na několik výjimek – po celá léta nositelé kříže.

(„Podle toho bych poznal, že jste moji učedníci, že se mezi sebou máte rádi!“)

6. Na mé poslední schůzce s Pánem v Kipsdorfu hovořil Pán obzvláště mnoho o příštím vývoji v Německu, v Evropě a na Zemi. Všechno, co řekl, bylo proniknuto zármutkem, bylo to jako rozloučení. Kousek před Schweizerhofem jsem řekl Pánovi:

„Vlastně bych měl ještě jednu otázku, která mě už dlouho zaměstnává a s kterou se nemohou vypořádat, ani jiní nositelé kříže. Rád bych se Pána zeptal, ale obávám se, že tato otázka způsobí, že Pán bude ještě smutnější, než dosud.“

Pán se zastavil, podíval se mi laskavě do očí a řekl:

„Jen se ptejte.“

Moje otázka zněla:

„Pane, jak to přijde, že paní Maria a slečna Irmgard uvěří tak snadno všechno lhářům a nactiutrhačům? Nemohu to pochopit já, ani jiní nositelé kříže.“

Pán dlouhou chvíli mlčel, pak řekl:

„Paní Maria a slečna Irmgard se nyní dostávají do situace, která nikdy nebyla pro ně předvídána. Já se již do Tyrolska nevrátím. Jiné je to s paní Marií a slečnou Irmgard, které se tam zase vrátí. Obě paní budou nyní postaveny před těžký úkol, který je tak veliký, že jej stěží mohou zvládnout. Já budu řídit výstavbu z Hradu a nechám čas od času přijít povolané ke mně.“

Pak se Pán nadlouho odmlčel. Byl v tom nevýslovný smutek, zoufalství a žal. Byl jsem jako přimražen a ochrnut, nemohl jsem pronést jediné slovo, i když mé nitro

bylo zaplaveno otázkami, především zdánlivými rozpory. (‘‘Řídit z hradu.’’ Hrad Grálu měl přece vzniknout na Vomperbergu! Pán přece řekl, že se do Tyrolska nevrátí, že nechá k sobě čas od času přijít povoláné – všechno bylo pro mě tak nepochopitelné....) Bylo to jako hodina Golgaty, tak nevýslovně těžká, jak jsem ji nikdy dříve a nikdy později nezažil. Pak jsme se vrátili mlčky domů, kde jsme v jídelně pokračovali v rozhovoru.

7. Bylo už odpoledne. Ve své pracovně řekl Pán ještě mnohé o budoucnosti, o tom, jak se vše změní, jaký bude běh věcí – ale především tu byla ta tíha nevýslovné bolesti, která byla tak drtivá, že se mi málem srdce rozskočilo, jak si na to ještě i dnes po dlouhé době vzpomínám. Přišla chvíle rozloučení, řekl jsem:

„Pane, musím už, žel, jít.“

Pán vstal:

„Doprovodím vás ještě dolů, milý pane Fritschi,“ řekl přátelsky.

„Ne, ne, Pane,“ bránil jsem se, „kvůli mně se nenamáhejte.“

Přátelsky zažertoval:

‘‘Dobře, tak tedy zůstanu nahoře, když si to nepřejete!’’ –

Když jsem šel dolů, šla mi již paní Maria naproti a přála mi do budoucnosti všechno dobré. Málem jsem se rozplakal, ale statečně jsem se ovládl. Pán náhle odešel, zatím co paní Maria se mnou mluvila. Venku u zahradní branky jsem se ještě jednou ohlédl. Pán stál nahoře ve své pracovně a kynul mi přátelsky s úsměvem. Asi jsem tehdy tušil, že již Pána nikdy neuvidím.

8. V roce 1932 přišel na Horu člověk zcela mimořádně omilostněný. Nikdy dříve ani později nebyl přijat lidský duch Pánem, paní Marií a slečnou Irmingard s tak otevřenou náručí. Tento lidský duch byl, pokud vím jediným, kterému byla slečna Irmingard přátelsky nakloněna. Šlo o mladou Iden Freitag, zvláštní osobnost, okouzlující a přece něčím nesympatickou. Poté, co přišla na Horu, uměla docela náhle, přes noc, podivuhodně básnit a komponovat hudbu, také kreslit, ačkoliv to nikdy dříve nedělala. Na Hoře napsala knihu ‘‘Z doznělých tisíciletí’’. Když v tom nemohla pokračovat, vzal ji Pán do domu Grálu (správná budova tehdy ještě nestála, byla postavena mnohem později). Každý den seděla Iden Freitag po celé hodiny s Pánem v jedné místnosti a mohla psát tuto knihu jen v Jeho blízkosti. Brzy se u ní vynořil jiný dar. Uměla pojednou překrásně recitovat. Na Pánův popud ji vyučoval herectví a řečnictví dvorní herec Otto König z Mnichova, aby zvládla také vnější techniku. Za tímto účelem přicházel Otto König velmi často na Vomperberg.

Její recitační talent při uměleckém přednesu byl tak úžasně veliký, že dokonce její učitel řekl, že tak mimořádné nadání ještě nikdy nezažil (a ostatní herci, kteří ji poznali, tento úsudek potvrdili). Mezitím poznala Iden Freitag muže jménem Tietze (křestní jméno jsem zapomněl). Byl to, pokud si vzpomínám, továrník a vyšší funkcionář u svobodných zednářů. Tento pan Tietze se nakonec s Iden Freitag oženil. Ta měla podle Pávovy vůle podniknout velké turné po Německu, aby

vyburcovala německý národ svým uměleckým přednesem, což uměla mistrně, a přivedla jej ke Svatému Grálu. Podle mého názoru byl pan Tietze obchodnický velmi vypočítavý muž. Požadoval od Abdrushina, aby vyplatil vysokou částku jako honorář jeho nynější paní za knihu „Z doznělých tisíciletí“. Poněvadž však kniha nebyla vlastním uměleckým dílem, nýbrž byla přijata mediálně, honorář, pokud si vzpomínám, nebyl povolen. Přes noc se stala Iden Tietze, roz. Freitag, zuřivou nepřítelkyní Pána. Ona, kdysi kvetoucí a nadšená Pánova stoupenkyně, se stala ve své nenávisti nízkou a ubohou. Tato náhlá proměna člověka, který byl sám o sobě dobrý, ta nejhlubší bezcharakternost, bolela a otřásla Trigonem tak hluboce, že Pán, paní Maria a slečna Irmgard neopustili několik dní dům Grálu. Všichni nositelé kříže na Hoře, kteří Pána milovali, pociťovali tuto nenávist rovněž velmi bolestně.

Existuje jedna malá, nenápadná, modrá květinka, nazývaná rozrazil. (Pozn. překladatele: v němčině „Mannertreu“ = „muži (Manner“) a „věrnost (Treu)“.) Protože modrá je symbolem věrnosti a také kvůli jeho příznačnému jménu, natrhal jsem velkou kytici rozrazilů a nechal ji v domě Grálu pro paní Marii. Paní Maria musela vycítit pocity, které jsem přitom měl, neboť krátce poté, co jsem se zastavil v domu Grálu, otevřela v prvním poschodí na verandě okno a zavolala na mne: „Pane Fritschi, udělalo mi to velkou radost!“ To opakovala dokonce dvakrát. Měla přitom v očích slzy.

9. Iden Freitag, provdaná Tietze, směla přijímat v blízkosti Abdrushinově v téže místnosti, kde býval On, mediálně i jiná zvěstování, mj. „Hrad“ (Hrad Grálu), „Tisíciletá říše“ a „Poslední soud“. Než začala psát „Poslední soud“, řekl jí Pán, že si z tohoto díla nesmí ponechat ani jeden exemplář. Ona to však nedodržela.

V této knize, kterou jsem nemohl a nesměl číst, se pojednávalo také o Hitlerově vzestupu a zhroucení Německa. Spis byl dokončen v roce 1932, tedy ještě před převzetím moci Hitlerem. Iden Tietze se stýkala s mnohými umělci, vědci i politiky. Ve své slepé nenávisti k Abdrushinovi poslala rukopis, který si tajně odnesla, do rukou jednomu z nejbližších Hitlerových důvěrníků. Pro Hitlera to musel být důkaz, že Abdrushin je jeho osobní nepřítel a že sám usiluje o moc. Proto Iden Tietze, roz. Freitag, uškodila Abdrushinovi jako žádný jiný odpadlý učedník. Pokud vím, byla také ze všech učedníků s Trigonem nejužší spjata.

10. Kdyby byl člověk zcela přijal do sebe jen jedno jediné slovo Kristovo, pak by nebyl potřeboval mne a mé Poselství. Kdyby byl přijal a oživil v sobě jen jedinou větu Kristovu, vedlo by ho to ke Světlu. Jako po příčkách provazového žebříku by byl stoupal vzhůru od stupně ke stupni. Žádný člověk nepotřebuje pro sebe celé učení Kristovo, stačí pouze jedna věta z něho, aby mohl stoupat do věčných radostí.

Lidstvo by nebyvalo potřebovalo mne a mé Poselství, kdyby bývalo poslecho Krista a následovalo Jeho Slovo.

Kdo je Kristus a vysokou cenu Jeho poslání lidé nikdy nebudou moci pochopit. Co ví člověk o Bohu?

Lidský duch nebude moci nikdy vyčerpat Poselství. Ani na onom světě, ba ani po celou věčnost.

Teprve později, dlouho po tom, co se stane, začne lidstvo tiše tušit cenu Poselství – pochopit je, skutečně mu porozumět, nedokáže nikdy.

11. Hříšník, který trčí hluboko v bahně, v němž je však velká touha po Světle, je mi bližší, než lidský duch, který stojí velmi vysoko, ale duchovně zlenivěl.

Milióny lidí již žijí Poselství, aniž jsou si toho vědomi a až přijde pro ně hodina, také je naleznou. Budou jich přes noc miliony. Ne nositel kříže je mému srdci blízký, nýbrž lidé, kteří plní vůli mého Otce.

12. Člověk, který dělá více chyb, než jiní, tím dokazuje, že se pohybuje. Lepší je udělat něco špatně, než nedělat vůbec nic! Člověk, který pořád sedí za pecí, si nohu zlomit nemůže.

Co považují lidé za dobré, není často dobré, a co považují za špatné, není často špatné.

13. Řekl jsem jednou Pánovi z nejpřímnější, nejhlubší touhy:

„Pane, také bych byl rád rytířem nebo apoštolem. Ne ze ctižádosti, nýbrž z touhy smět stát Pánovi blízko.“

Tu mi Pán odpověděl, smutně se usmívaje (v Jeho úsměvu byla zvláštní bolest, ale vyzařoval dobrotu a lásku):

„Nejsou to rytíři a apoštolové, kdo jsou blízcí mému srdci, nýbrž ten lidský duch, který plní vůli mého Otce. Viděno z pozemského myšlení, je kolem mne svět ničeho a teprve docela dole, v nejhlubších nížinách, je lidský duch. Avšak každý člověk, který je v nitru naplněn touhou po Bohu, ten je blízký mému srdci.“

14. Co lidé považují za dobré, není – viděno z duchovna – často dobré a co lidé považují za špatné je – viděno ze Světla – často dokonce dobré. Oblíbenost nebo neoblíbenost není nikdy měřítkem hodnot. Často právě lidé, kteří – viděno ze Světla – jsou velmi cenní, jsou považováni lidmi za špatné a škodlivé a jsou neoblíbeni. Lidé, kteří jsou oblíbeni, bývají často povrchní a nemají valnou cenu. Nic není v očích lidí škodlivější, než když se lidský duch odváží být neuniformní a žít tak, jak mu to diktuje jeho vnitřní přesvědčení. Lidé s citlivým svědomím a ti, kdož žijí podle svého vnitřního přesvědčení, jsou považováni vždy za rušitele míru a často dokonce za zločince. Lidé prominou druhému skoro každý zločin, jestliže se netýká jich osobně. Běda však člověku, který se odváží žít jinak, než to žádá uniformovaný dav.

15. Jeden Žid z Wiesbadenu jménem Maass poznal Poselství, byl Pánem na Vomperbergu zpečetěn a později se mu dostalo i povolání. Tento člověk se velmi přimknul k mým rodičům a ke mně. Byl to silně intelektuální typ a velmi vzdělaný. Jak si vzpomínám, měl vedoucí postavení v hospodářství a měl také velké kontakty doma i v zahraničí. Přesto, že poznal Poselství, bylo jeho myšlení téměř výlučně materiální a pozemské, takže moje matka i já jsme s ním vedli velmi často prudké slovní potyčky. Jednoho dne jsme šli, moji rodiče, já a pan Maass do Schwazu. Cestou nám pan Maass radostně sdělil:

„Pán mi včera řekl, že bych se mohl stát také učedníkem. Doufám, že tím vydělám alespoň tisíc marek měsíčně.“

Matka a já jsme se zděšeně zastavili a otřesení jsme vyhrkli najednou asi toto:

„Cožpak vy vidíte v učednictví jen materiální výhodu?“

Opáčil docela hrdě:

„Ano, pak budu vydělávat určitě ještě víc!“

Mnohem později odpadl tento učedník od učení Grálu a Pán řekl smutně mně a mé matce:

„Ano, pan Maass by býval mohl udělat velké věci pro Boha i pro lidstvo, kdyby nebyl chápal všechno jen pozemsky. Nevěřila byste, paní Fritsch, kolik úsilí musí Světlo neustále vynakládat, aby proudy síly mohly zase protékat jinými kanály!“

16. Dne 13. 2. 1928 se přestěhoval Trigon na Vomperberg. Chtěl bych podat zprávu o tom, co předcházelo, pokud je mi to známo. Něco vím od Pána samého, něco jen z vyprávění apoštolů a učedníků, proto v tom absolutně jasná linie není možná. V hlavních rysech je však moje zpráva správná:

V době Abdrushinovy internace na ostrově Man (za 1. světové války) vnitřně Pán prožil, že je povolán k něčemu zvláštnímu. Způsob, cíl, vnější rámec svého povolání Pán tehdy ještě neznal. V Kipsdorfu mi Pán vyprávěl, že byl teprve postupně uváděn do svého úkolu. V této souvislosti, pokud si vzpomínám, mi vyprávěl toto:

Jedna žena, tehdy velmi známá a slavná osobnost, měla po 1. světové válce v Drážďanech v nabitém sále přednášku, která učinila na obecenstvo mimořádný dojem. Věštecky hovořila o vývoji lidstva a o tom, že v Německu nyní žije muž, který povede lidstvo k duchovnímu vzestupu; dokonce mluvila jaksi v tom smyslu, že by měl být zachráncem celého lidstva. Všichni naslouchali jako očarováni.

„Hned jsem si při tom pomyslel,“ řekl mi Pán, „Bože dej, abych mohl být pomocníkem tomu muži.“

Strhlo mě to a učinilo na mne hluboký dojem. Pocítil jsem při tom takové světlo a záření, že jsem byl – nenapadá mě jiné slovo – jako ochrnut. Avšak nevýslovná radost a blažená lehkost, které najednou naplnily místnost, daly mi stejné prožití, jaké jsem míval dříve velmi často na Vomperbergu, když Pán četl přednášku.

(Přednášky z Doznívání jsem slyšel všechny, když je Pán četl osobně. Přitom jsem krátce po začátku přednášky vědomě nepřijímal ani jediné slovo; prožíval jsem vše jako mohutný proud, jako hučící vodu, která protékala nade mnou a skrze mne. Dodatečně jsem nebyl schopen říci, co jsem vlastně slyšel. Když však za tři nebo čtyři dny ležela přede mnou rozmnožená přednáška, zjišťoval jsem, že znám každé slovo. Přijal jsem tedy všechno do sebe!)

Když Pán nyní tak důrazně hovořil o poslání Imanuel-Parsifal-Abdrushin, byl jsem tak okouzlen, že jsem všechno prožíval jako proud z mocného pramene síly. Náhle udělal Pán pravou rukou několikrát pohyb zleva doprava a zpět jako by něco odřízl a řekl naprosto jiným tónem:

“Dost, dost, zůstaňte na zemi!”

Pak vstal a vyzval mě:

„Pojďte, pane Fritschi, půjdeme teď do mého pokoje!“

A teď opět k hlavnímu tématu: Několik měsíců před narozením prvního dítěte paní Teresy Bernhardtové přišla jednoho dne k jejím dveřím nějaká podomní obchodnice, prodávající potřeby pro domácnost. Když jí paní otevřela dveře, rozšířily se oči vstupující ženy, couvla zpět, zboží upustila na zem a zvolala:

„Požehnaná jsi mezi ženami. Opravdu, opravdu, tvůj syn je Ten, který má přijít!“

Paní Marii bylo v Heilbrunnu/Tutzingu zvěstováno, že Pán bude působit ve Svaté Zemi Tyrolské. Trigon se proto odstěhoval z Bavorska nejprve na horu Igls u Innsbrucku. Tam vykonala paní Maria – měla léčící ruce – několik zázračných uzdravení. Za to na ni podal lázeňský lékař trestní oznámení. V Rakousku je dovoleno léčit jen aprobovaným lékařům, tj. vyškoleným medikům; každého jiného, kdo je činný jako léčitel – i když má očividně velké úspěchy – je možno trestně stíhat. Trigon proto doslova utíkal v noci z Rakouska do Německa a to do Heilbrunnu/Tutzingu.

V roce 1927 to táhlo Pána a paní Marii zase zpátky do Tyrolska. Zprvu se jim však nenaskytovala žádná možnost. Paní Marii byla zprostředkována zpráva od Pramátí Elisabeth, že by měli být brzy zavedeni do Tyrolska a měli by jít tam, kde najdou slovo „Gral“. Když se však i nadále nic nedělo, tázala se paní Maria v modlitbě, co mají dělat. Bylo jí řečeno:

„Podívej se do rakouských novin; tam najdeš slovo „Gral“.

Na Vomperbergu v Tyrolsku byl malý domeček s bílou střechou, dnes bychom řekli víkendová chata, který patřil jednomu papežskému komořímu s italským jménem. Ten jej používal jako loveckou chatu. Domeček už nevyhovoval jeho požadavkům a on marně hledal po nějakou dobu kupce. Konečně pověřil jakéhosi pána jménem Franz (nebo Josef?) Kral, aby vzal věc do svých rukou. Ten pak inzeroval pod svým vlastním jménem. Když Pán a paní Maria narazili na inzerát, oba hned věděli, že teď našli místo, kde mají začínat. A tak se stěhoval Trigon 13. února 1928 s Marií-Elisabeth (dnešní paní Vollmannovou) a panem Alexandrem na Vomperberg.

Abdrushin dovolil jen málo lidem, aby bydlili v jeho blízkosti na Vomperbergu. Byli mezi nimi pan Hans von der Crone s paní, pan Friedrich Halseband s paní a dvěma syny, paní Amalia Reinhard, paní Gertruda Illig a sestra Rosa Markus.

První slavnosti Grálu v roce 1928 se zúčastnilo kromě Trigonu jen 12 osob. Tato slavnost se konala v obývacím pokoji malého domku Grálu na Vomperbergu. Tenkrát se domnívalo 12 vysoko povolanych, že je zde nyní doba, kdy se naplní poslední události Janova Zjevení.

17. Podle vůle Pramátí Elisabeth nesměla již paní Maria veřejně užívat svého daru léčení, nanejvýš ještě v úzkém kruhu nositelů kříže. Odhlédneme-li od nebezpečí rakouského zákona, existovalo tu ještě velké duchovní nebezpečí – senzace. Úkolem Pánovým nebylo v prvé řadě pomáhat lidem, nýbrž přinést jim soud. Třebaže, viděno z duchovna, je jedinou účinnou pomocí soud, který celé pozemské lidstvo i každý jednotlivý člověk potřebuje, i tak je zpravidla pro nás nemožné rozpoznat často bolestivé zásahy do svévole pozemského člověka jako pomoc. Pomysleme v této souvislosti na zázračného léčitele Groninga, který byl tehdy doslova obléhán tisíci lidmi, i když ho vlastně není možné označit za velkého léčitele. Svatá Hora se neměla stát poutním místem a rejdištěm senzací, nýbrž útočištěm míru a pramenem duchovní síly, která bude působit přitažlivě na všechny lidi, jejichž touha po Světle je silnější, než jejich pozemské snahy.

18. Pán mi řekl, že můj otec byl za doby Kristovy římským setníkem, který vedl kohortu, jež vedla Krista na Golgatu, a který musel řídit exekuci. Byl to ten setník, který otřesený a ohromený mohutným děním, které přijímal nejen pozemsky, ale i duchovně, zvolal:

„Opravdu, opravdu, toto byl Syn Boží!“

Tento římský setník, poté, co došel k poznání a pronesl ta slova, napojil se tehdy na velké, svět objímající světelné dění. Tím se také připojil k Abdrushinovu působení.

Než jsme našli Poselství Grálu, patřili jsme, moje matka a já, po dlouhá léta k hledajícím a tak jsme poznali mnoho duchovních směrů: Lorbera, antroposofy, theosofy, ateisty, mormony atd. Četli jsme Talmud, zabývali se Koránem i Křesťanskou vědou a Svědky Jehovovými, ale nikde jsme nenalezli plnou pravdu bez mezer, po níž jsme toužili. Nakonec jsme studovali spiritismus a okultismus. Tyto směry nebyly v Poselství Grálu odsouzeny, jak se snad domnívají někteří nositelé kříže nebo též nezasvěcení lidé. Kritika byla namířena proti nezodpovědnosti, hlouposti a samolibosti lidí, kteří nejsou schopni si nějak poradit s touto duchovní pomocí a dokonce se vydávají bez potřeby často do značného nebezpečí.

I ve spiritismu a okultismu dochází k docela podivuhodným zvěstováním. Rytíři, apoštolové a mnozí učedníci byli přivedeni k Poselství Grálu např. takovými zvěstováními nebo prostřednictvím těch z onoho světa. Také moji rodiče a já jsme šli v roce 1931 po této cestě. V našem spiritistickém kroužku ve Wiesbadenu nás pozvolna připravovala jedna bývalá indická princezna z onoho světa na přijetí Poselství Grálu. Jednoho dne řekla doslova:

„Až měsíc oběhne svou dráhu 11krát, dostanete zprávu, která rázem všechno změní!“

A skutečně, když uběhla ohlášená doba, dověděli jsme se, matka a já, dne 16. září 1931, o Poselství Grálu a Synu Člověka. Spontánně jsem se rozhodl jet na

Vomperberg a zůstat tam trvale. Je zvláštní, že otec nechtěl nic vědět o Poselství Grálu. Manželství mých rodičů, které bylo již skoro 30 let šťastné a harmonické, se dostalo do velkého napětí a těžkostí. Má matka řekla dokonce velmi vážně:

„Budeš-li mi dělat potíže na cestě, kterou považuji za správnou, pak se naše cesty rozejdou.“

Teprve potom se otec začel do Poselství a velmi rychle poznal, že ten, kdo přinesl toto Slovo, není obyčejný člověk. V únoru 1932 poprosil písemně i můj otec o kříž Grálu. Začátkem května navštívil Vomperberg a poprosil o rozhovor s Abdrushinem.

Tak, jak můj otec ve své dřívější inkarnaci veřejně jako první prohlásil:

„Opravdu, opravdu, toto byl Syn Boží!“,

tak i v tomto pozemském životě byl prvním lidským duchem, který již neoslovoval Abdrushina tímto jménem nebo „pane Bernhardte“, nebo jak to činili mnozí „Mistře“, nýbrž dojat řekl:

„Pane!“ –

Od té doby se stalo u nositelů kříže běžným oslovením „Pane“ pro toho, kdo přinesl Poselství Grálu. Také ve svých rozhovorech, které vedli mezi sebou, hovořili vždy o Pánovi.

Poněvadž můj otec zastával v Pánově blízkosti vysoké a odpovědné povolání, a toto povolání ihned vnitřně vytušil, prosil:

„Pane, smím také trvale zůstat v blízkosti Pána?“

Ten přisvědčil a odpověděl:

„To záleží jen na Vás!“

Ačkoliv můj otec právě koupil a kompletně vybavil velmi pěknou vilu v lázeňském parku ve Wiesbadenu, rozhodl se zůstat se svou paní na Vomperbergu. Poněvadž měsíc od měsíce rostl počet nositelů kříže a v důsledku toho bylo třeba vyřizovat stále více dotazů, obchodní a jiné korespondence, byl můj otec ihned dosazen do činnosti „správního úředníka“. Dne 30. května 1932 byl nejen zpečetěn, nýbrž, pokud se pamatuji – stalo se to poprvé, že se mu dostalo současně i „povolání“.

Jednoho dne řekl Pán mému otci, který to pak vyprávěl dále, přibližně toto: Nová výstavba může vycházet jen od něho, od Pána, odtud z Vomperbergu. Tak jak je pro člověka velkou ctí být úřadujícím starostou Berlína nebo New Yorku, tak je také můj otec starostou tvořící se obce na Hoře. Nemá považovat tento úkol za nepatrný, neboť je veliký. -Pán napsal pod svůj obraz, který daroval mému otci, tato slova:

„Každá služba pro Svatý Grál je velká svou hodnotou a přesahuje daleko lidské chápání.“

Jestliže on, pan Fritsch, zde nemá velké úkoly jako pan starosta New Yorku nebo jiného velkého města, je přece všechno, co vychází z Hory ve svém duchovním významu větší, než největší pozemské úkoly kdekoli na zemi.

V nepochopení duchovního dění dobírali si a smáli se dobromyslně někteří nositelé kříže mému otci, když jej oslovovali „pane starosto“. Dne 8. 11. 1932 gratulovali a blahopřáli mnozí nositelé kříže mému otci k jeho narozeninám. A poněvadž věděli, že jako typický porýňan má smysl pro humor a vtip a přijme každý žert, přišli všichni gratulanti v jakémsi karnevalovém průvodu a gratulovali „panu starostovi“.

V neděli po 8. listopadu dal nám Pán všem v hale pro pobožnosti lekci. Jeho domluva nám pronikala až k srdci. Jednotlivá slova Pánova si už nepamatuji, ale byla v nich bolest nad tím, že jsme se smáli něčemu, co bylo třeba brát jen vážně a co mělo velký duchovní význam, i když my, malí nositelé kříže, jsme to nemohli vidět. Jak jsme byli nechápaví, ukázalo se v tom, že jsme této domluvě zprvu ani nerozuměli a mysleli jsme si:

„Proč si někdy nesmíme ani zažertovat a chovat se rozverně?“

Podceňovali jsme duchovní úkol v jeho pravém významu, poněvadž nepřinášel pozemsky žádné pocty a navenek se odehrával ve zcela skromném rámci. K tomu ještě několik myšlenek:

Kdo tenkrát žil na Hoře, mohl vždy znovu vidět a poznávat, že jsme všichni, bez výjimky, nebyli schopni pochopit poukazy, rady a příkazy a slova Pánova, ba ani vytušit je v jejich pravém duchovním významu jsme nebyli schopni. Námaha mnohých nositelů kříže proniknout do Poselství byla poctivá – proč tedy tento neúspěch, který tak snadno mohl vést k malomyslnosti? Vysvětluji si to pomocí srovnání: Jestliže je člověk po bohaté hostině sytý, pak není schopen přijmout ještě jinou potravu, třebaže je tato velmi kvalitní. My, nositelé kříže, kteří jsme přišli na Horu ve třicátých letech, jsme byli – viděno ze Světla – všichni ještě naplněni nejen tím nesprávným, co jsme v sobě nesli po tisíciletí, nýbrž i tím chybným, co jsme přijímali od dětství v rodičovském domě, ve škole atd. Nasáklí jako mokrá houba tím nesprávným, nemohli jsme ještě přijímat to nové, jak to bylo nutné. Jen pozvolna mohla nastoupit změna k lepšímu. Jen v té míře, jak se stáváme pokornými vnitřním bojem, touhou po poznání a po pravém lidství, a jak se snažíme zbavit se toho nesprávného, především kroužení myšlenek kolem našeho malého „já“, jen v té míře můžeme vnikat krok za krokem do Poselství a být připraveni přijmout duchovní potravu, která je nám nabízena. Je zde však ještě jedna potíž: Nejsme zvyklí zpracovat takovou silnou stravu, a proto se musíme spokojit s málem a nesmíme přetěžovat svou schopnost přijímat. Tercián nemůže totiž zvládnout učivo kvintána a ten zase učivo oktávána. Tento děj se stal několikrát zřejmým většině nositelů kříže. Posloucháme-li nebo čteme-li např. po delší době přednášku z Poselství, působí tato při větší zralosti úplně jinak, než posledně, a objevujeme dokonce věty a myšlenky, o nichž jsme mysleli, že jsme je dříve ani neslyšeli nebo nečetli, neboť nám jejich význam náhle vysvitne a stává se známým.

19. Když v roce 1933 prožívalo mnoho lidí neuvěřitelný vzestup Německa pod novým politickým vedením, s údivem, obdivem a někdy se strachem a nenávisť, řekl jsem v upřímném nadšení Pánovi:

„Chtěl bych být pro Pána také takovým Goebbelsem.“

(Bez jedinečného řečnického daru a schopností pana dr. Josefa Goebbelse vzbudit nadšení by Hitler nikdy nezískal moc.)

Tehdy řekl Pán s úsměvem:

„Pane Fritschi, to přece my nechceme napodobovat!“

A v téže chvíli přistoupil těsně ke mně, stáhl si prsten z pravé ruky, vzal mou pravou ruku, vložil do ní prsten a svou rukou stiskl mou ruku s prstenem a na ni pak položil svou druhou ruku. Co jsem cítil při tomto mocném zážitku, nemohu vylíčit slovy.

20. Již několikrát jsem měl v životě vize (duchovní vidění). Takové vize nepřicházejí nikdy v noci, nýbrž vždy ve dne a při zcela jasném plném vědomí. Jednoho dne – v roce 1931 nebo 1932 – jsem viděl náhle ohromný, jako svět veliký obličej, nemohl jsem však rozeznat rysy obličeje, neboť jej zahaloval jakýsi mlžný závoj. Hned jsem věděl: To je zachránce Německa, zachránce světa. – Krátce nato jsem viděl jiný obraz: Viděl jsem sebe před nesmírným množstvím lidí – bylo jich mnoho tisíc – a hovořili zaníceně, nadšeně a jásavě o zachránci Německa, o zachránci lidstva. Souvisí s tím snad zážitek s Pánem, který jsem výše vylíčil?

21. Pokud vím, byl na Vomperbergu kromě Pána pouze jediný člověk, který myslel a mluvil vždy jen pozitivně, a sice pan von der Crone. Příklad, jak mohl Pán pozitivně ovlivňovat, nabízí případ, v němž hrál důležitou úlohu nějaký pan Ernst Laute, jenž se stal později nositelem zlatého kříže a konečně učedníkem. Tento Ernst Laute byl zvláštní člověk. Vládl mimořádně dobrým a ostrým rozumem. Ve zpětném pohledu to vidím snad příliš osobně, avšak můj dojem byl a je, že všechno, co řekl a formuloval, bylo sice jasné a logicky promyšlené, ale současně tvrdé, chladné a bez lásky. – Bylo to v roce 1931 nebo 1932, Abdrushin pověřil jednoho povolání, aby napsal pojednání na téma, k němuž již pronesl velmi dobré myšlenky. Dotyčný nositel zlatého kříže se dal s velkou chutí a nadšením do práce. Přesvědčen, že jeho práce je velmi dobrá, dal ji přečíst učedníku Ernstu Lautemu. Ten objevil hned mnoho stylistických chyb a nedostatků, i některé nesrovnalosti, které byly na škodu celkovému dojmu a neváhal zlehčit celou práci jizlivou, zničující kritikou. Oběť takové kritiky spadla s oblaků, a jak si můžeme představit, ztratila veškerou odvahu a byla zoufalá. V tom okamžiku vstoupil Pán, uviděl napsanou práci a řekl potěšen:

„Výborně, Vy už to máte hotové!“ –

„Smím se, prosím, podívat?“

(Zase příklad, jak byl Pán ve všech věcech dokonale laskavý a zdvořilý.) Pán pochválil některá obzvláště pěkná místa a vyjádřil svou radost nad některými dobře

formulovanými myšlenkami. Poněvadž autor přišel při psaní na několik nových myšlenek, řekl Pán:

„Prosím, udělejte mi radost a napište také o tom práci!“

Muž odešel šťastný a potěšený. (Jenom ten, kdo zažil osobně vyzařování Pánovo, může posoudit, jaké nevýslovné štěstí a jásavá radost vycházely z Pána a silně pronikaly lidmi, jimž ochotně pomáhal.)

Když nositel kříže opustil místnost, řekl Pán Ernstu Lautemu s přátelskou výtkou (i ve svých výtkách byl vždy plný lásky, aby nebořil, nýbrž budoval):

„Divíte se, pane Laute, že jsem tam mnohé pochválil, zatímco Vy jste svou zničující kritikou toho muže ochromil. Věřte mi, i já jsem viděl místa, která nebyla pěkná a byla ještě nedokonalá. Viděl jsem též stylistické chyby. Avšak jak může být něco krásné a dokonalé, když člověk nepracuje, když nebojuje.

(Poznámka: Je to myšleno tak, že jen člověk, který bojuje a zápasí, dělá chyby. Jenom přes chyby jde člověk nakonec dál.)

Nyní půjde ten pán do toho s novou silou a vytvoří snad něco lepšího. Kdyby byl odešel od Vás s tím, co jste řekl, byl by zbaven odvahy a nikdy by se v této věci do ničeho nového nepustil.“

Poznámka: Před domem Grálu je napsáno:

Odvážně vpřed je Bohu milé! -Mutig voran, Gott wohlgetan!

(Pán, paní Maria i slečna Irmingard vždy připomínali: „Jen odvážnému pomáhá Bůh“.)

22. Rád bych vyprávěl ještě jiný příklad o Abdrushinově skromnosti: Dokud neexistovala správní budova, která byla postavena až v roce 1935, byl tzv. „úřad“ v letech 1932-1935 v jídelně a obývacím pokoji mých rodičů v řadovém domku č. 1, kde později bydlela paní Elsa Wobbe. Pán proto přicházel denně dva až třikrát za mým otcem, jenž vyřizoval organizační práce (korespondenci) do bytu, aby se s ním dohodl. Pána bylo možno poznat podle jeho klepání. Nikdo neklepal na dveře tak tiše jako on. (Já sám jsem neslyšel nikdy nikoho klepat tak tiše jako Pána.) Když pak můj otec řekl „dále“, Pán jen pootevřel dveře a zeptal se buď: „Smím vstoupit?“ nebo: „Neruším?“

23. Poněvadž můj otec sloužil Pánovi obzvláště silně a intenzivně, trpěla má matka komplexem méněcennosti a myslela si smutně nebo mi to řekla:

„Kéž bych mohla Pánovi také sloužit!“

Když se po jednom rozhovoru s mým otcem Pán zase loučil, zcela impulsivně vyjádřila má matka svou myšlenku slovy:

„Ach, Pane, kéž bych i já Vám mohla sloužit!“

Tu se Pán obrátil, přistoupil k mé matce a řekl s nekonečnou dobrotou a vlídností:

„Paní Fritsch, Vy mi sloužíte víc, než tušíte!“

(Poznámka: Vnější, patrné působení je rozhodující a má cenu pro stvoření jen zčásti. V působení na bližší i vzdálenější okolí je rozhodující vnitřní čistota a síla citu, myšlenek a modliteb.)

24. Na jedné procházce na Vomperbergu jsem řekl Pánovi:

„Je to zvláštní, jaro je asi nejkrásnější období v roce, a také podzim ke mně promlouvá svými nádhernými barvami. Avšak zima ve své nádhře – musím přiznat, mne někdy rozechvěje.“

Tehdy řekl Pán vážně:

„Duch tuší, aniž si to uvědomujete, něco z velebnosti a nádhery, které jsou v Ráji. A to můžeme v malé míře vidět v zimě.“-

K tomu má myšlenka: Kdo jednou viděl podivuhodnou zasněženou krajinu, kdy se milióny zářivých diamantů třpytí a svítí ve sněhu, až je tím oko oslněno a kdo nechá na sebe působit takový dojem plně, ten snad pocítí, že žádné jiné roční období nenabízí něco podobného. Není to jako odlesk věčného Světla?

25. Po zkáze na Vomperbergu jsem poznal několik obyvatel Tyrolska, kteří byli s Abdrushinem společně ve vězení v Innsbrucku. Všichni shodně ujišťovali, že pan Bernhardt byl báječný člověk. Všichni, každý svým způsobem podle svého vzdělání a stupně zralosti, vyjadřovali se ve svých formulacích sice různě, avšak pokud se týká smyslu, všichni stejně:

„mimořádná osobnost, fascinující osobnost, podivuhodný člověk, jemný pán.“

Nejsem s to opakovat všechny ty různé výrazy a popisy, jimž byl společný obdiv. Obchodníci i podnikatelé, s nimiž jsem v pozdějších letech hovořil, mluvili podobně s velkou chválou o panu Bernhardtovi.

26. V létě 1935 cestoval Trigon s velkým doprovodem, a sice s Bílým rytířem, několika apoštoly a učedníky a s mým otcem, do Vídně. Vystoupili u Parkhotelu. Nešlo, jak by se při povrchním pohledu zdálo, o nějakou zábavnou cestu, nýbrž o splňování. Tato cesta byla spojena s pozemským zakotvením Světla směrem na východ a jihovýchod.

Vídeňská cizinecká policie dostala zprávu o pobytu spisovatele Oskara Ernsta Bernhardta, v očích úřadů vůdce nějaké sekty, a měla za to, že se připravují nějaké politické machinace. (Kdo skutečně Oskar Ernst Bernhardt je, mohlo tehdy stejně tak jako dnes, poznat jen velmi málo lidí, kteří směli duchovně vidět nebo byli jasnozřiví nebo poznali Přinašeče prostřednictvím Slova „Poselství Grálu Ve Světle Pravdy.“) V té době byla již velmi rozšířena v zemi podvrtná činnost německých a rakouských

národních socialistů. Bylo proto pochopitelné, že do Parkhotelu přišli dva kriminalisté od cizinecké policie, aby se informovali o důvodu a cíli jeho cesty. Můj otec, jež vedl jednání, přesvědčil úředníky, že se nejedná o žádnou politickou činnost, nýbrž o seznámení s Vídní a také se stoupenci Grálu osobně.

Večer navštívil Trigon a jeho doprovod ve Státní opeře na Kärntnerringu slavnostní představení opery Lohengrin se slavnou Lotte Lehmannovou jako Elsou. Tato citlivá umělkyně musela přijímat sílu, která vycházela z Abdrushina, neboť podle kritiky, která vyšla příští den, překonávala sama sebe. – Když Trigon vstoupil do své lóže, podívali se tam všichni návštěvníci, aniž k tomu byl dán nějaký podnět. Byl to pro všechny zvláštní, fascinující zážitek.

Po opeře zaranžoval můj otec velmi pěknou slavnostní hostinu ve zvláštním salonku v Parkhotelu. Tabule byla dlouhá pro 17 až 20 osob. Trigon seděl uprostřed její dlouhé strany. Já jsem seděl na čelní straně stolu a tak jsem mohl vše dobře přehlédnout. Náhle se ve mně vynořilo ono místo z Bible (Marek 5,25-34), kde se hovoří o tom, jak se v lidské tlačnici dotkla jedna žena Ježíše:

„A Ježíš poznáv sám v sobě, že z něho vyšla síla, obrátil se v zástupu a řekl: „Kdo se dotkl mého roucha?“ I řekli mu učedníci jeho: „Vidíš, že Tě zástup tiskne a ptáš se: „Kdo se mně dotkl?“ Víra a touha té ženy byla tak silná, že si toho Ježíš všiml i uprostřed davu a mezi všemi lidmi ještě dříve, než vůbec ženu uviděl.

Pomyslíl jsem si pro sebe, zda také Abdrushin může pocítit tu velkou touhu jednoho člověka a vzhlédl jsem současně krátce k Pánovi. Ten v témž okamžiku obrátil hlavu, usmál se přátelsky s nekonečnou dobrotou a podíval se mi hluboce do očí. Jaké proudy sil jsem při tom pocítil, nemohu zachytit ve slovech. Bylo to podobné jako v den předslavnosti 28. prosince 1939 v Kipsdorfu, kdy jsem seděl těsně proti Pánovi a paní Marii.

27. Gestapo zakázalo co nejpřísněji Pánovi a paní Marii stýkat se s nositeli kříže, především však nositele kříže přijímat. Toto nařízení bylo málo smysluplné a jeho provedení za daných okolností se dalo také stěžovat. Nejednalo se o nic jiného, než o další svévolnou a hloupou šikanu. O vánocích 1939 byl bych měl možnost jet oklikou přes Kipsdorf ke své jednotce. Zeptal jsem se však předem písemně Pána, smím-li přijet. Dostal jsem kladnou odpověď a tak jsem byl už 27. prosince hostem Trigonu. Dne 28. jsem byl celý den hlavně s Pánem. V ten den řekl Pán náhle k mému velkému překvapení a radosti:

„Zítřka v hodinu Slavnosti půjdeme oba na procházku!“

Byl jsem nevýslovně šťastný, že budu smět prožít vysokou Slavnost v Pánově přítomnosti. Avšak paní Maria dostala zprávu, že kvůli gestapu by nebylo dobré, kdybych se v Kipsdorfu zdržel ještě 29. Proto jsem měl odcestovat 29. již ráno. Byl jsem z toho smutný a Pán to musel také cítit, neboť krátce po zdrcující pro mne zprávě, jsem prožil toto: V jídelně Schweizerhofu vzal Pán dvě židle, na něž se posadili Pán a paní Marie. Já sám jsem se měl posadit na třetí židli proti oběma. To jsem také udělal, zachovávaje patřičný odstup.

„Ne,“ řekl Pán, „pojdte blíž!“

Posunul jsem se trochu blíž, na to paní Maria:

„Ne, pojdte ještě blíž, nic vám neuděláme!“

Najednou jsem seděl tak těsně mezi oběma, že jsem se dotýkal levou nohou nohy Pánovy a pravou nohou nohy paní Marie. Jakou duchovní a tělesnou sílu jsem v tom okamžiku přijal, to se nedá popsat. (Pán věděl – jak se v náznaku zmínil při jedné pozdější návštěvě v Kipsdorfu – že mám před sebou těžkou dobu utrpení.)

28. Když v únoru 1933 hořel Říšský sněm (Reichstag), přijel vzrušený uředník Lucien Siffred do sídliště a zvolal:

„Nyní to začne!“

Všichni jsme tehdy mysleli, že konečné dění se projeví v těchto třicátých letech naplno. V mnohých státech této Země sledovali tehdy se zájmem a napětím vzestup národního socialismu, který nebyl jen špatný a zlý, jak si to dnes mnozí myslí. V jeho středu bylo mnoho lidí, kteří skutečně bojovali s důvěřivým srdcem za lepší, ideální svět. Malovat jej černobíle neodpovídá skutečnosti. Pravdu, respektive vlastní pozadí tehdejšího dění v Německu, směl intuitivně vystihnout velký přítel Německa Sven Hedin, když řekl:

„Německý národ je prvním národem na této Zemi, v němž se dokoná boj mezi Světlem a temnem.“

Absurdní je také černobílé vidění nositelů kříže, kteří sebe a sobě podobné považují za dobré, světlé a čisté, zatímco všechny, kdo stojí stranou – hlavně ty, kteří nechtějí nic vědět o Poselství – považují za špatné a temné. Síla Světla působí a proudí, a zasáhne všude tam, kde je půda k tomu připravena. Člověk v daleké Asii – který ještě nikdy neslyšel o poselství Kristově nebo o Poselství Abdrushinově, jehož nitro je však očištěno pravým sloužením – stojí ve velké síle a využívá jí ke vzestupu. Naproti tomu člověk, který zná Bibli nebo Poselství Grálu nazpaměť, avšak jeho duch tím není naplněn, může využívat sílu jen nedokonale nebo vůbec ne, a ocitá se v nebezpečí, že kráčí dolů místo vzhůru. Tenkrát v roce 1933 jsme my na Hoře věřili, že nastává velká očista viditelně. Osobně jsem se dověděl od Pána – řekl mi to v Kipsdorfu – že Hitler měl splnit pro Německo úkol, ne však ten, který si sám osoboval a jehož splnění od něho národ očekával. Hitler, který měl odčinit těžká provinění z dřívějších pozemských životů, měl očistit německý národ od všeho temného, co na něm lpělo, aby jej učinil zralým – pro přijetí poselství ze Světla. Místo, aby poznal své poslání a splnil je, zapletl se Hitler ještě více do temna.

29. Když byl Pán 11. března 1938 nacisty zatčen a nositelé kříže se to dověděli na celém světě během krátké doby, začalo samočinné třídění. Velmi mnozí, lépe řečeno, všichni nositelé kříže vždycky věřili v bezpodmínečné vítězství Pána a hnutí Grálu. Nyní pojednou udeřilo temno a vypadalo to tak, jako by Pán a hnutí Grálu bylo navždy vyřízeno. To bylo pro mnohé nositele kříže „důkazem“:

„Tento Oskar Ernst Bernhardt není tedy Synem Člověka.“

A bylo otřesné muset se dívat, jak dokonce vysoce povolání, i apoštolové a učedníci, odpadali a odvraceli se. Z těch cca 800 nositelů kříže – pokud vím, bylo jich tehdy tolik – v té době nejméně 600, nechci říci přímo odpadlo, ale stalo se přinejmenším vlažnými a zapochybovalo. Většina se také později nevrátila.

Pro Pána to byla nesmírná bolest, když se dožil toho, jak se většina nositelů kříže při zatěžkávací zkoušce ukázala být pouhou třtinou ve větru se klátící, místo, aby byli přesvědčenými bojovníky za Světlo. Tak jako kdysi Petr zapřel Ježíše, tak tentokrát ne jeden, nýbrž mnozí, zapřeli svého Pána a pojednou nechtěli nic vědět o Abdrushinovi a Poselství Grálu. Bylo to, jakoby temno sebralo všechnu energii, aby Pána a jeho dílo dokonale zničilo. Devět těžkých obžalob bylo proti němu vykonstruováno. Nejhorší a nejnebezpečnější byla ta, že usiluje o politickou moc.

Dokud existovaly tyto obžaloby gestapa proti Pánovi, trvalo velké nebezpečí, že bude „likvidován.“ Když však soudní řízení prokazovalo, že obžaloby jsou neudržitelné a jedna za druhou padaly, bylo Pánovi 17. září 1938 sděleno, že je osvobozen, protože byla prokázána jeho nevina.

Jelikož však byla sobota, vězeňští úředníci jej odmítli propustit (ve svém volném čase) a tak musel Pán strávit v insbruckém vězení ještě sobotu a neděli. Můj otec opatřil ještě v neděli jízdenky první třídy z Insbrucku do Drážďan pro Pána, paní Marii a slečnu Irmingard a také pro sebe. V sobotu, ještě včas, objednal na pondělí ráno krásný koš s lahůdkami u známé firmy Hörtnagel v Insbrucku. V pondělí odvedl Pána z věznice. Ten mu při tom žertem řekl:

„Teď se vlastně se mnou nesmíte stýkat, byl jsem ve vězení.“

Můj otec, který byl vždy vtipný a pohotový, dal na to trefnou a humornou odpověď, takže se Pán srdečně zasmál. Škoda, že jsem tuto poznámku zapomněl. Paní Maria o ní řekla:

„Toto slovo jednou vejde do dějin.“

Můj otec vyprávěl, že bylo dojemné, jak se Pán a paní Maria drželi po celou cestu za ruce, jako by bývali od sebe odloučení po celé roky.

Z Drážďan jel Trigon do Zhořelce (Görlitz), kde žil učedník Müller-Schlauroth. Tam zůstali jako hosté delší dobu, neboť gestapo zakázalo Abdrushinovi vrátit se do Tyrolska.

Dnem odjezdu z Insbrucku bylo 19. září 1938. V noci z 19. na 20. září bylo provedeno v Insbrucku totální zatemnění, jako příprava na válku. Bylo to jediné zatemnění, pokud se pamatuji, které bylo v Tyrolsku vůbec kdy provedeno. Z bytu mých rodičů, který ležel vysoko nad střechami Insbrucku, byl překrásný výhled na Hungerburg ve vile Waldrand, na město a na celé horské panorama kolem dokola. Každý večer, když se setmělo, bylo možné dívat se dolů na moře světél. V ten večer, po odjezdu Trigonu, jsme stáli, moje matka a já, otřeseni na verandě a shlíželi dolů na zatemněný Insbruck. Má matka řekla zděšeně:

“Světlo opustilo svatou zemi Tyrolsko. Nyní je temno.“

A skutečně, v této události se jedná o děj s hlubokou symbolikou, jak se to dalo pozorovat víc, než jedenkrát, v životě Pánově.

Uvedu ještě jeden příklad:

Po válce vydal známý anglický historik Bullrock mnoho knih, mezi nimi jednu z biografii Hitlera, která je uznávána za jednu z nejlepších. V tomto Hitlerově životopise líčí autor asi toto:

Dne 6. prosince 1941 odpoledne ve 3 hodiny začala Sověty již dlouho připravovaná a plánovaná ofenzíva proti německé armádě, která později skončila dokonalou porážkou a zhroucením Hitlerovy říše. A tak, píše Bullock,

„byla tato hodina hodinou smrti německé říše.“ –

Tato hodina však byla také hodinou smrti Pána, hodinou, kdy nás pozemsky Pán opustil.

30. V poslední době, kdy Pán dlel ještě na Zemi, dal nositelům kříže, kteří ho v Kipsdorfu navštívili, mnohá vysvětlení a doplnění k Poselství. O duchovních věcech ovšem nehovořil s každým, činil tak pouze tehdy, když zjistil skutečnou touhu po poznání a duchovní čilost.

V této souvislosti mi napadá jedna charakteristická příhoda z Vomperbergu. Po jedné slavnosti přišel mladý nositel kříže, jenž o to prosil, k Pánovi. Nahoře, v 1. patře v pokoji Trigonu si sedl pln očekávání proti Pánovi. Díval se na Pána a mlčel. Pán se na něj také díval a rovněž mlčel. Mlčení trvalo jen krátce, pak se Pán se svým návštěvníkem rozloučil. Později vyprávěl o této příhodě, zřejmě aby tím ukázal, že člověk se musí sám hýbat, dříve, než mu může být pomoheno – slovy nebo jinak.

Já jsem se snažil najít odpověď všemi schopnostmi a silami, které jsem měl k dispozici, na mnohé duchovní a náboženské otázky. Zda to, co jsem našel, bylo správné nebo nikoli, jsem nemohl spolehlivě říci, neboť ke skutečnému poznání Pravdy docházíme pomalu, krok za krokem a postupně. A teprve zralý lidský duch, který se zachvívá v Pravdě, který se otevřel Pravdě, jehož cítění je tak čisté, že ve svém nitru může vždy jasně od sebe oddělit správné od nesprávného, teprve pak poznává Pravdu.

Jedna z otázek, které jsem v Kipsdorfu Pánovi položil, zněla:

„Často se v Bibli vzpomíná 144.000 zpečetěných. Přesné vysvětlení se však nikde nenajde.“

Pán mi odpověděl:

„Dobře, že se na to ptáte. Když byla na Kristovi spáchána vražda, mohlo být ze Světla viděno, že celé lidstvo je nyní ztraceno, poněvadž odmítlo Pravdu, Slovo ze Světla a že Zvěstovatele Slova dokonce zavraždilo. Tehdy jsem prosil svého Otce,

abych – až nastane doba zúčtování – přinesl soud nikoli na trůně v oblacích, jak to bylo kdysi zaslíbeno, nýbrž – aby velká oběť mého Otce nebyla marná – abych v době zúčtování žil mezi lidmi na Zemi. Tato prosba Imanuele-Parsifala byla vyslyšena a Božské dění bylo ukázáno v duchovních obrazech všem pro to otevřeným lidským duchům ve všech úrovních a sférách. Milióny lidských duchů byly dojaty milostí Boha a prosily v hluboké modlitbě, aby se směly v době soudu inkarnovat a spolupůsobit na velkém úkolu mého Otce. Této prosbě bylo vyhověno, ale jen 144 tisícům lidských duchů. A ti všichni jsou inkarnováni v pravý čas na této Zemi. Selhání bylo vyloučeno. Byli totiž řízeni a chráněni tak vysokým vedením ze Světla, že by bývali mohli jen splňovat. Přesto však nedošli.“

31. V době, kdy německá armáda (Wehrmacht) utrpěla v Rusku hroznou ztrátu a začínaly být viditelné první počátky ústupu, začátek porážky, byl jsem zase jednou na návštěvě v Kipsdorfu. Pán mi řekl:

„Poněvadž z těch 144.000 došlo jen velmi málo, musí nyní těch málo nositelů kříže, kteří tu jsou, vyplnit mezery, podobně jako teď v Rusku, kde tisíce a tisíce padli a ti nemnozí, co přežili, musí držet celou frontu. Avšak s nositeli kříže je to jinak: Oni obdrží stonásobnou ba tisícinásobnou sílu. A každý jednotlivý nositel kříže bude musit splnit mnoho, bude musit plnit více úkolů, pro které nebyl předem určen. Jak již ale bylo řečeno, nositelům kříže je dána mnohonásobná síla a všichni budou moci splňovat, pokud budou mít dobrou vůli. Kdybych řekl každému nositeli kříže předem, jaké všechny úkoly na něho čekají, zmalomyslněl by a řekl by „to nemohu“.

32. Kdo duchovně v sobě přijal slova Pánova o falešných prorocích – kteří se domýšleli, že též mají plnit část díla, které bylo vyhrazeno Synu Člověka – ten pochopí, proč se Hitler nikdy nestal obětí atentátu. Kdyby se bylo na př. podařilo 20. července 1944 odstranit Hitlera, pak by později tvrdily nejen milióny Němců. ale také mnoho historiografů i velká část lidstva:

„Kdyby Hitler nebyl padl za oběť úkladné vraždě, byl by býval přivedl německý národ ještě k vítězství.“

A bezpočet více nebo méně fanatických stoupenců by i dále snilo sen o tisícileté říši Hitlera. Na jedné straně docházelo ke zvláštnímu splývání politické ctižádosti a opojení mocí se slovy a pojmy, které jsou zakotveny v Poselství v souvislosti s nadcházejícím novým světovým pořádkem. Na druhé straně to přinášelo s sebou nejen pozemské, nýbrž i značné duchovní nebezpečí. Světlo nemohlo připustit, aby Hitler vešel do dějin s nimbem mučedníka a stal se tak záminkou, aby tisíce ba miliony lidí zůstali vázání na velmi nebezpečné, zmatené pojmy. Nejen výraz „tisíciletá říše“ je spojen s Poselstvím, ale vzpomeňme také „obrat světů“.

„Chci jako Parsifal chránit čistotu!“

Proto mnoho Němců vidělo v Hitlerovi „mesiáše“. V německém národě byla totiž zakořeněna spasitelská myšlenka, že se však tento národ stal obětí svůdce. Slovo „vůdce“ má vznešený duchovní význam („duchovní vůdce člověka“) právě tak, jako slovo

„Německo, probud' se!“,

které používali nacionální socialisté a které je správné, ovšem celé by muselo znít:

„Německý národe, probud' se ze spánku svého ducha!“

Také pozdrav „Heil!“ má jako německý pozdrav, žel, pokřivený duchovní smysl: Přejí ti spásu, spojení se Svatým Světlem, které přináší uzdravení, osvobození od veškerého tíživého temna.

Uvnitř nacionálního socialismu byly tenkrát, zejména na začátku, síly, které chtěly odstranit to nečisté a zasadit se a obětavě bojovat za nový pořádek ve světě. To, že nakonec ze strany státního vedení byly povoleny jen velmi zúžené cíle a že přehnaná potřeba uplatnit se a rasová nenávisť získaly převahu, to nebylo ve velkém, po tisíciletí trvajícím plánu vývoje, předvídáno. –

Slova „Deutschland, Deutschland über alles“ svedli národní socialisté na jednostrannou politickou dráhu, zatím co básníku Hoffmanu von Fallersleben byla tato slova dána shůry jako zaslíbení budoucích splňování. Kdyby byl německý národ, především však jeho státní vůdcové, naslouchal citu, který je m.j. povzbuzován také „Písní o Německu“ (Deutschlandlied), býval by schopen vytvořit půdu a stát se východiskem pro šíření Slova po celé Zemi a dané zaslíbení by se bylo již v podstatné části viditelně naplnilo.

Ve znamení vysokých splňování stojí také slovo o „Svaté Zemi tyrolské“. Je nápadné, že pojem „svatý“ není spojován s žádnou jinou evropskou zemí, se žádným spolkovým státem a žádným okrskem. Nejsou „svaté Korutany“, „svatá Normandie“ atd. Mnozí obyvatelé Tyrolska si myslí, že se říká „svatá Země tyrolská“, poněvadž odtud vyšlo povstání v r. 1808 proti dobyvateli Napoleonovi. Avšak v historickém archivu v Innsbrucku, kde jsem nahlédl do starých dokumentů, dá se najít tento pojem již o staletí dříve, a jestliže si dobře vzpomínám, dokonce v jedné listině z roku 1365.

Historie ukazuje, že během staletí byla střední Evropa, t.j. Německo, středem nejúpornějších bojů a střetů, které měly charakter jednou pozemsky materiální, jindy náboženský. Žádný národ na této Zemi nemusel, pokud vím, prožít tak mnoho dějů a tolik utrpení jako německý národ. Slovo Svena Hedina:

„Německý národ je první národ na této Zemi, v jehož středu se dokoná boj mezi Světlem a temnem,“

se týkala jen z malé části minulosti. Platila spíše tehdejší přítomnosti a byla prorockým výhledem do budoucnosti. Minulost a přítomnost připravují budoucnost. Zda německý národ ještě pozná své povolání, to záleží na něm. Záleží na tom, semknou-li se v něm dobré síly, aby v nevyhnutelném boji zvítězily nad mocnostmi temna. Všechny dary, které uschopňují německý národ, aby byl bojovníkem za Světlo, spočívají v něm, jsou v něm zakotveny.

Německý národe, probud' se ze spánku svého ducha!

33. Směl jsem Pánovi položit mnoho otázek v průběhu 10 let. Vždy jsem se však snažil neklást tyto otázky lehkovážně, nýbrž přistoupit k Němu teprve pak, když jsem před tím vážně usiloval sám o jejich řešení a vysvětlení ve svém nitru. Jednoho dne jsem se zeptal:

„Které z umění je největší?“

Myslil jsem tehdy na malířství, poezii nebo hudbu a řekl jsem:

„Jsem přesvědčen, že je to hudba, neboť ona otevírá, pokud vím, lidem bránu nejdále do výšek.“

Tu se Pán dobrotivě usmál a řekl:

„Ano, samolibost hudebníků si to vždy myslí, ale není tomu tak. Největší umění je slovo, dramatické umění. Jen málo lidí toho dosáhne. Pomyslete jen, jak mnoho je hudebníků, jak mnoho je skladatelů a jak mnoho malířů, avšak jak málo je skutečně velkých básníků a dramatiků. Je také velmi těžké stát se takovým. Jen člověk, který v sobě všechno dokonale vymazal, jehož celé „já“ se vyprázdnilo, (Pozn.: Je míněno přirozeně nesprávné „já“) jen takový člověk je zralý, aby přijal Slovo v pokoře. Slovo, dramatické umění, dojíká člověka ještě více, než hudba. Slovo se vznáší a zní ještě dále. Zatím co působení hudby, poté, co tóny dozněly, obvykle také brzo odezní. Naproti tomu slovo má sílu, o jaké lidé dneška nemohou mít ani tušení.“

34. V Kipsdorfu jsem jednou řekl Pánovi:

„Jsem tak smutný, snažím se přece vniknout do Poselství, přesto se však nestávám lepším a nedozrívám.“

Tu se Pán dobrotivě usmál:

„To se vám tak zdá. Žádný lidský duch neví, kde stojí a nemá to také vědět. Není jediného lidského ducha na této Zemi, který by přijal do sebe jen setinu síly.“

Když Pán uviděl můj zděšený obličej, usmál se opět a řekl:

„Proto nemusíte klesat na mysli. Pokud vládne temno, není ještě lidem možno přijímat plně světelnou sílu.“

Abych porozuměl dějům, které Pán líčil, vytvořil jsem si později toto přirovnání:

Jestliže množství aut zvíří prach a zkazí benzinovým zápachem přirozený, čistý, svěží vzduch, pak nemůže žádný člověk, který je nucen zdržovat se v blízkosti pouliční dopravy, vdechovat nezkažený vzduch. „Duchovní atmosféra“ této Země je v současné době tak zamořena špatným cítěním a myšlenkami, že ani nejlepší mezi těmi, kdož chtějí dobro, nemají nejmenší tušení o tom, jak může působit na celého člověka, na ducha, duši i tělo, osvěžujíc a oživujíc očistěná jemnohmotná atmosféra, která bez obtíží propouští všechna světla záření...

35. Bylo to v Kipsdorfu; smutně jsem řekl Pánovi:

„Přesto, že mám Poselství, nestal jsem se vůbec zralejším. Mám stále ještě přání, plány a naděje.“

Na to řekl Pán:

„Je to správné, tak to musí být! Člověk, který nemá přání, plány a naděje, již nežije! Jenom ony ho mohou řídit vnitřně k nějakému cíli. Jinak je tomu u mne, já nemám plány a přání, nýbrž splňuji. Nechávám všechno vyvíjet se ...“ „Síla proudí.“

(Poznámka: Pán je pramen Síly, proto je vše, co Pán myslí, říká a dělá, splňování. My, lidé, však musíme sílu přijímat, pracovat s ní, přepracovat ji a převádět do hrubohmotnosti!)

36. Abdrushin jednou řekl panu Halsebandovi, „Bílému rytíři“, asi toto:

„Dnes je ještě předčasné o tom hovořit, ale pravý pruský duch bude jednou vzorem na celé Zemi.“

37. Bylo to v roce 1945 ve Westerbuchbergu; paní Maria mi řekla:

„Mám velkou starost, Karl Bergmann se ještě nevrátil z Norska. Snad se mu nic nestalo.“

Na to jsem řekl se smíchem:

„Jemu se nemůže vůbec nic stát. Vráť se domů zdrav. Je přece pod ochranou Boha!“

Paní Maria opáčila:

„Vy máte ale velkou důvěru v Boha...“

Se svou důvěrou v Boha jsem směl být často velkou pomocí jiným lidem, obzvláště za války a v neštěstí. V tomto směru mě dával Pán opakovaně za vzor jiným nositelům kříže. Je však zvláštní, že právě nositelé kříže mně často vytýkali, že nemám dosti důvěry v Boha...

Příčinu tohoto nedostatku porozumění, nebo lépe řečeno, tohoto neporozumění, odhalil pan von der Crone už v roce 1931, když jsem přišel na Horu.

Tento apoštol, kterého Pán povolal jako lékaře duší, jenž měl připravovat lidské duchy na pochopení Poselství Grálu a pro to, aby rozuměli svým bližním, mi řekl:

„Podle Vašeho horoskopu to budete mít obzvláště těžké se svými bližními, neboť oni vám nebudou rozumět. Všude hlavně si budete dělat nepřátele proto, že z duchovního hlediska poznáte, co je nesprávné a co nikoli. A to je to, co lidé snášejí ze všeho nejméně.“

Důvěra v Boha se neprojevuje ve slepém, pasivním přitakání ke všemu, co osudově zasáhne lidi, ale dokazuje se v obtížných situacích v důvěře a síle, která aktivně překonává všechny překážky.

Kdyby byli měli nositelé kříže v době Pánova života více důvěry v Boha, bývalo by to oporou pro Syna Člověka a bylo by mu to umožnilo déle žít na této Zemi. V této souvislosti odkazují na přednášku „Zející rána“ od Abdrushina ve starém vydání Poselství Grálu. Následující slova Pánova, která mi řekl v Kipsdorfu, mohou osvětlit, co již bylo řečeno:

„Je pro mne hrozné vědět, že mnoho lidí nepřišlo k Poselství a ke zpečetění z přesvědčení, nýbrž z opatrnosti, co kdyby na tom bylo přece něco pravdy. Jiní přišli proto, že manželka byla „při tom“. Já však mohu potřebovat jen lidi přesvědčené a ne pasivní soupeřníky!“

V této souvislosti mi také Pán řekl, že „čtení“ není hlavní věcí, nýbrž prožívání. Jsou lidé, kteří stojí mimo Poselství, kteří však přijímají záření, proudy síly ze Světla, kteří sice Poselství neznají, resp. je nečetli, kteří však ve svém nitru do sebe přijímají poznání. Takoví stojí ve srovnání s mnohými nositeli kříže výše. Jednou jsem před Pánem poznamenal:

„Myslím, že kdybychom nechali všechny nositele kříže vypracovat zprávu o Poselství, byli bychom zděšeni tím, jak málo toho většina nositelů kříže o Poselství skutečně ví.“

Pán mi to potvrdil.

38. Skutečně hledající lidi zajímal už odedávna problém, existuje-li Bůh dobrotivý, Bůh lásky, jehož síla a pomoc jsou nevyčerpatelné. Milióny myslících lidí zneklidňují také problém, zda se Bůh osobně stará o každé pozemské utrpení a pozemské starosti jednotlivých lidí.

Já jsem měl, mnoho let před tím, než jsem přišel k Poselství, velmi hluboký náboženský rozhovor s nějakým panem Temmem. Jeho představa o Bohu hluboce otřásla mnou, který byl zakořeněn v přísném, katolickém, dogmatickém myšlení. Do té doby jsem věřil, že Bůh zná každou myšlenku, každý pocit, každou bolest a každou radost jednotlivce. Pan Temme zasadil této víře ránu, při níž jsem se poprvé setkal s představou o nekonečně vznešeném a nade vším trůnícím Bohem, Bohem, který neví nic o neštěstí jednotlivce ani celého lidstva.

Pro mne byl takový neosobní Bůh rovněž Bohem bez lásky. Nemohl jsem si jej prostě takového představit. Teprve, když jsem četl Poselství Grálu a poznal, čím toto jest, ujasnilo se mi, mezi jiným i přednáškou „Všudypřítomnost“, že Bůh je nekonečně lidem vzdálen a přesto je pro každého člověka dosažitelný. Avšak můj duchovní zápas o poznání neustává, naopak! S rostoucím věděním musí se jen ještě zvětšovat hledání dalších poznatků. To je zákon přirozeného vnitřního růstu. Tak jsem také došel k náhledu, který jsem si plně uvědomil:

„Čtení Poselství Grálu neotvírá cestu vzhůru, při čtení se musí spoluzachvívat touha po poznání“.

Mé rozhovory s Pánem mi při tom velmi pomohly. Ten, kdo se v pravé touze otevře, podobá se žíznícímu, který pije ze živé, kolem proudící vody tolik, kolik může do sebe přijmout. Ten však, kdo ze zvyku nebo rozumového přemýšlení sahá po Poselství, podobá se tomu, kolem něhož protéká voda bez užitku. On ji slyší jen „šumět“, ale ona do něho neproniká. Nyní však ten, kdo pocítil sílu zachvívajícího se v něm poznání, musí tuto zaměnit v čin, musí ji zpracovat tak, jak je tomu u stromu, který vodu, přijatou kořeny, vrací cestou přes kmen, větve a listy zase zpět do vzduchu odpařováním. Tím se dosahuje na jedné straně změny, růstu a zdraví stromu, na druhé straně vhodného klimatického ovlivňování okolí a konečně vůbec život udržujícího koloběhu v přírodě. Nezpracovává-li člověk život udržující záření podle tohoto přirozeného vzoru, dochází k hromadění, chřadnutí a projevům onemocnění na jedné straně v oblasti duševní a tělesné, a na druhé straně i v oblasti vztahů s ostatními tvory.

39. Seděli jsme nahoře v Pánově pracovně. Pán seděl na delší straně stolu a já na užší. Pán byl, jak se tak často stávalo, velmi, velmi smutný. Viděl selhání veškerého lidstva. Viděl selhání německého národa, který by býval měl být hlavním nositelem Poselství Grálu, viděl dokonalé selhání 144.000 povolaných, kteří z větší části nedošli, a proto se nemohli ujmout svého úkolu. (Z těch tehdy 700 nebo 800 nositelů kříže byli velmi mnozí vlažní; ze strhující, mocné, planoucí síly přesvědčení se nedalo nic vycítit.) Pán řekl v jedné, nikdy nezveřejněné přednášce na Hoře, přibližně toto:

„Z těch mnohých, kteří měli dojít, přišlo jich jen málo. Z toho mála, kteří přišli, mnozí zase odešli. Z těch nemnohých, kteří zůstali, jsou všichni, pozorováno ze Světla, nehotoví, slabí a chybní. A z toho mála, kteří tu ještě zůstali, ještě mnozí budou klopýtat a odejdou. Od smrti Kristovy řídilo a vedlo Světlo těch 144.000 vyvolených tak pečlivě, že by nebýval měl jediný z nich selhat. Byli na tomto světě na Zemi i na onom světě obklopeni a vedeni tak silnými světlými vlnami a pomocníky, že by bývali mohli být nyní v soudu všichni hotovými. Není však hotov ani jediný. Kdysi jste mému Otci slibovali, že mi chcete pomáhat v době zúčtování v mé službě mému Otci. Byl to slavnostní slib, který hořel ve vašich duších a který by vás měl učinit schopnými vykonat věci veliké a největší v době zúčtování. Vy však jste všichni, bez výjimky, lidé nezralí, nehotoví a zapletení do chyb. Místo, abyste mi pomáhali vy v mém velikém úkolu za vítězství Světla, musel jsem já sestoupit ještě hlouběji do temnot, abych pomáhal vám. Teď snad začnete tiše tušit, proč jsem tak často smutný.“

Pán k nám hovořil přibližně těmito slovy.

Tak tedy: Pán seděl na delší straně stolu, levou ruku měl asi uprostřed stolu, pravou pak na jeho konci:

„Podívejte se, pane Fritsch, v tomto časovém rozmezí by býval měl být soud. A také v této době je! Poněvadž však lidstvo nepřijalo Světlo, stlačuje se všechno ve vnějším dění na zcela malý časový úsek.“

Při tom posunul Pán svou levou ruku, až se přiblížila asi na 10 až 12 cm k pravé:

„Konečný termín a konec soudu jsou pevně stanoveny.“

Při tom učinil Pán rozhodný pohyb pravou rukou shora dolů na konci stolu.

„Ani o jediný den, ani o jedinou hodinu nemůže být soud posunut.“

A opět učinil Pán pravou rukou rozhodný pohyb shora dolů na konci stolu. Opakoval:

„Ani o jediný den, dokonce ani o jedinou hodinu nemůže být soud posunut!“

(Již si nevzpomínám, zda Pán dodatečně neřekl o „vteřinu“.)

Tehdy se Pán zmínil o tom, že poslední fáze soudu, tedy konečné dění, velké účinky, by měly začít jednou v březnu a sice v době Karnevalu a měly by trvat jen několik měsíců. Poté by však měla být Země osvobozena od všeho temného, pak teprve bude moci Světlo rozestříit vítězně paprsky nad celou Zemí. Nato jsem se zeptal úzkostlivě Pána:

„Jsou tím míněny duchovní měsíce nebo pozemské?“

Pán se smíchem odpověděl:

„Ne, ne! Pozemské měsíce! Při duchovních měsících by se žádný člověk již nedočkal konce.“

„Tím, že se nyní všechno stlačuje na krátký časový úsek, bude ztraceno více lidí, kteří by se nemuseli zřítit, kdyby se všechno bylo vyvíjelo správně.“

I když z Pána vycházela vždy ohromná síla, radost, důvěra a oživující odvaha, přece jsem musel vždy stísněně prožívat při svých mnohých návštěvách v Kipsdorfu, jak býval Pán smutný kvůli tomu velkému selhání. V této souvislosti mi jednou řekl:

„Nejstrašnější pro mne je: Rád bych chtěl pomoci všem lidem. Jestliže však pomoc nepřijímají, pak jim nemohu pomoci. Člověk musí všechno udělat sám, já mu mohu dát jen sílu. –

Tím, že lidstvo a všichni povolání strašně selhali, bude nyní všechno jinak. Jak tomu bude, nevím sám, neboť splňuji. Jak bude nyní síla působit, nemohu v jednotlivostech přehlédnout.“

40. Nadšený, řekl jsem jednou Pánovi:

„Poselství Grálu je tak logické a tak jasně srozumitelné, že jsem přesvědčen, že dokonce jenom rozumem je možno poznat zákonitou výstavbu.“-

„Ano, pane Fritschi,“ odpověděl Pán, „máte naprosto pravdu, ale může to být jen očištěný rozum.“

41. „Jak daleko je Poselství rozšířeno a známo na druhé straně,“ tak mi to řekl Pán, „vyjde najevo z jednoho jediného příkladu. V jednom chrámu v Japonsku je Poselství uchováváno mnichy v jedné posvátné skřínce. A ti vědí o mně a o Pravdě Slova.“

Na mou otázku, proč tedy ještě nepůsobí veřejně pro Pána, mi Pán odpověděl:

„Ještě nepřišla doba.“

(Milióny lidí žijí již nyní Poselství a přijdou k němu přes noc, až přijde čas.)

42. Než jsem přišel k Poselství, dělal jsem jednu velkou chybu: U všech lidí jsem vždy nejprve věřil, že jsou dobří.

„Stejně nesprávné však je“, řekl mi pan von der Crone, „věřit naopak, že v lidech je jen zlo a temno. Musíme se naučit posuzovat všechno neutrálně, nechat odpadnout měřítko „dobrý“ a „zlý“ a nechat prostě všechno na sebe působit. Když jsme se to naučili, pak může náš cit, zaměřený neutrálně, poznat jasně ve spojení s rozumem, co je správné a co nikoliv.“

Vůbec se nedá vyjádřit slovy, jak nepochopitelná a obdivuhodná je láska Pánova ke každému člověku, třebaže hned poznal chyby a temno. Pán často říkal, že právě člověk, jemuž se obzvláště snažil pomáhat, kterého zahrnoval láskou, mu způsobí velkou bolest. Pán znal vždy cestu jednotlivce z dřívějšíka a věděl také, že mu jeho chování přinese v blízké budoucnosti bolest. V letech 1931 – 1941, kdy jsem směl být osobně v blízkosti Pánově, zažil jsem velmi veliký počet lidí, kteří hovořili s nesmírným nadšením o Pánovi, takže člověk mohl být přesvědčen, že se upínali skutečně s velkou láskou k Pánovi a že byli hluboce dotčeni a šťastni jeho Poselstvím. Náhle, jakoby ze dne na den, bylo u těchto lidí všechno jinak. Ve většině případů, bez jakéhokoliv skutečného důvodu, začali proti Abdrushinovi štvát a horlit v zuřivé, zaslepené nenávisti. Byl to fenomén o to nepochopitelnější, že odporná obvinění a urážky byly předneseny na veřejnosti takovými lidmi, kteří se od něho dověděli obzvláště mnoho dobrého. Otřesení a bezradní stáli ti, kteří to museli prožívat v nejtěsnější blízkosti Pánově, jako svědci událostí, pro které prostě nebylo, zdálo se, logicky přijatelného vysvětlení. Jediné vysvětlení, jež je možné jen z vyšších míst a je v úzké souvislosti s Pánovým posláním, je v přednášce „Cizinec“ v prvním díle Poselství Grálu. Mnohá jména pálí ještě dnes bolestivě ve vzpomínkách starých nositelů kříže. Chci zde vyjmout jen dva příklady mezi stovkami podobných:

Švýcarský učedník Schönenberger seděl při kávě, kterou nositelé zlatého kříže podávali na Pánovu počest ve staré hale pro pobožnosti (první hala pro pobožnosti, která již nestojí mnoho let, byla ve všední dny současně též místem společných obědů a večeří) přímo proti Trigonu (tehdy byl ještě nositelem zlatého kříže). Hluboce dojat a se slzami v očích náhle řekl:

„Vůbec se to nedá pochopit, že smím sedět u Pánova stolu.“

Avšak právě tento pan Schönenberger vedl později stále a znovu nové pomlouvačné a nactiutračné kampaně proti Pánovi. Mluvit tu o jednotlivostech by bylo odporné.

Druhý příklad: Slečna Peters, jedna z prvních nositelek kříže, byla po léta obmýšlena Pánem zvláštní dobrotou a péčí. Vlastnila velké množství Abdrushinem vlastnoručně psaných dopisů. Poněvadž se jí po finanční stránce pozemsky nedařilo dobře, pomáhal jí Pán hodně a často v tomto směru. Nakonec jí zprostředkoval manželství s komponistou Eduardem Könneckem, který se později stal také učedníkem. Z důvodů mně neznámých nebylo dovoleno tomuto jedinému učedníkovi přicházet na Vomperberg a tam bydlet. Oba, pan i paní Könnecke psali proto neustále dojemné, prosebné a žebravé dopisy Abdrushinovi, aby jim dovolil přicházet alespoň tak blízko, aby mohli vidět střechu domu Grálu. S velkou nechutí bylo vyhověno této prosbě. Nastěhovali se tedy k sedlákovi Steinlechnerovi do 2. patra pod střechu. Ze všech, z nichž se stali později zuřiví nepřátelé Abdrushinovi, byli brzy oba Könnecke ti nejhorší a nejzuřivější. Vedli mnoho soudních procesů proti Abdrushinovi, ale všechny vyústily do prázdna.

43. Abdrushin se rád bavíval s lidmi o světonázorových problémech, jak se to též líčí v „Doznělých tisíciletích“ (rozhovory mezi Kristem a Markem, mezi Kristem a několika Řeky). Když měl Abdrushin před sebou člověka, který byl skutečně naplněn duchovní touhou, ožíval a stával se veselým a šťastným, tak šťastným, jak ho nebylo možno vidět při jiných příležitostech.

Působení, které z Pána vycházelo, mohli přijímat jen málokteří. Vzhledem k rozpolcenému stavu mnoha lidí, mohlo být toto působení stejně přitahující nebo – pro nevysvětlitelnost silné přitažlivosti, která ji doprovázela, příp. i pro vnitřní odpor – rovněž odpuzující. Jen vnitřně dokonale otupělí lidé nemohli vůbec nic cítit. Já sám jsem to pociťoval jako silný proud a na druhé straně jako mocné moře. Pán nám mohl a musel ze svého přebytku udělovat. Jestliže však jeho možnost působení byla podstatně nebo dokonce úplně odříznuta, jestliže již nemohl dávat, pomáhat, obdarovávat, tak to nezůstávalo přirozeně ani pro jeho tělo bez následků.

To se týká doby od 11. března 1938 až do pozemského odchodu Pánova 6. prosince 1941. Ten děj mohou obrazy jen nedostatečně odrážet. Proudění sil, které protékaly Pánem jako proudění živoucí vody a které jsou srovnatelné s elektrickým proudem, se v něm hromadily ve výše uvedeném časovém období a nakonec jej, nebo lépe řečeno jeho hrubohmotné tělo, doslova spálily. Poněvadž se Pán necítil dobře, šel (1940 nebo 1941) na jednu kliniku v Drážďanech, kde bylo zjištěno, že mu organicky nic nechybí. Tam, na této klinice, působil pacient Oskar Ernst Bernhard tak silně na mnohé lékaře, jejich asistenty a sestry, že trvale vyhledávali jeho blízkost. Pán tam dával plnými rukama. Očividně ožil a byl mimořádně uvolněný, což působilo na lidi, kteří před tím byli v jeho okolí, jako zázrak. Pán zde sdělil mnohé o tajemství krve, zázraku krve, o dýchání, stravě, vodě a vzájemném působení lidí.

Po návratu do Kipsdorfu byl gestapem a osočováním Pánovi tak ztížen život, že se mu, obrazně řečeno, nedostávalo vzduchu k dýchání. Obzvláště četná osočování z kruhů bývalých nositelů kříže v něm probouzela stále více touhu po výšinách. Poněvadž Síla jím opět nemohla protékat, stávalo se její hromadění pro Pána fyzicky stále nesnesitelnějším. Jednou prosil paní Marii a slečnu Irmingard:

„Dejte mi své ruce!“

Když se tak stalo, Pánovi se zřetelně ulevilo a řekl:

„Tak, teď to zase proudí!“

Děj, který nakonec přivodil pozemskou Pánovu smrt bez vnějšího, viditelného vlivu a bez orgánové choroby, se dá vylíčit v jiném obraze: Jestliže plamen nedostává potravu, tak zhasne. Jestliže Vyslanec Boží již není udržován paprsky touhy po Čistotě a není obklopen paprsky čistého chtění, tak je podle Zákona přitažen zpět ke svému původu.

I když nebyl Abdrushin přibit na kříž ani jinak lidmi hrubohmotně usmrcen, byla to vlastně nenávist temna, která ho pronásledovala, byli to lidé, kteří poskytli v sobě temnu prostor a tak byli vlastně jeho vrahy. Veškeré lidstvo tím, že se přimklo k temnu, nechalo Světlo zhasnout. Co teď přijde na lidstvo, to se nedá říci. Světlo v konečném boji zvítězí, ale bude to snad „Pyrhovo vítězství“, v němž bude zneužitím jaderné energie zničena celá Země, aby temné vlivy, které z ní až dosud vycházely, neotravovaly již kosmos? Zemi by pak stihl stejný osud jako kdysi ve slunečním systému kroužící planetu Mallona.

V této souvislosti je třeba chápat Abdrushinova slova, určená v první řadě povoláním:

„Jestliže vy selžete, zřítí se celý svět!“

Poslední slovo, s nímž se Abd-ru-shin veřejně obrátil k lidstvu, pronesl o Slavnosti Růže 29. prosince 1937 na poslední Svaté slavnosti Syna Člověka na Zemi. Na závěr této slavnosti pravil Pán se smrtelně vážným obličejem:

„Nyní jděte a prožívejte! Já vám již nemám co říci!“

44. Pán byl několikrát s Trigonem a velkou družinou na Gardském jezeře. Pokaždé zdůrazňoval, a zmiňoval se o tom i při jiných příležitostech, že se při tom nejedná o cesty za zábavou, nýbrž o velká duchovní splňování.

45. Jednou mi Pán řekl:

„Je mi nevýslovně smutno z toho, že nelze říci pravdu žádnému člověku, vyjma několika málo výjimek. Většinu lidí si tím znepřátelíte. Jediná možnost, jak říci lidem pravdu, je udělat to formou žertovné hry. To se pak necítí zasaženi sami, smějí se jiným a ve své ješitnosti nepozorují, že všichni lidé jsou v tomto bodě stejní.“

46. V Kipsdorfu:

„Nejtěžší chvíle pro každého jednotlivého lidského ducha jsou okamžiky, které ho čekají, než je mu dovoleno vstoupit do Ráje. Jako zvláštní milost smí, ohlížeje se zpět, prožít v tuto hodinu ještě jednou celé své bytí! Ne jenom jediný pozemský život, nýbrž celé své bytí! A to je nejstrašlivější zážitek pro každého jednotlivého ducha. Zahanben při tom přiznává, co všechno udělal špatně. Teprve nyní dosáhne pravé pokory a tím nechá ze sebe odpadnout poslední zátěž. A pak teprve je schopen a smí vstoupit do Ráje.“

Bližší vysvětlení: Tam, kde chybí pravá pokora, tam chybí také čistota. Čistota jest však světlo a lehkost. Jakmile člověk v sobě nese jen jiskřičku – lépe řečeno – prášek ješitnosti, má stále na sobě zátěž. Každá zátěž však, i ta nejnepatrnější, nepřipouští spojení se Světlem. Proto láska je ta nejvyšší hodnota a kdo toto poznal, dosahuje také pokory, a kdo dosáhl pokory, ten získává také spojení s Čistotou.

47. Jednou jsem směl prožít v bdělém stavu (dobře si to pamatuji, nebylo to ani ve spánku ani ve snění), že se má duše osvobodila od pozemského těla a já jsem byl vynesena do vyšší sféry, pamatuji si to, do sféry, která byla hluboko, hluboko pod Rájem, tak hluboko, jak si to lidský duch nemůže představit. Avšak tato světlejší, čistší sféra, v níž jsem směl pobývat jen krátkou dobu, byla takové oblažující lehkosti, a tak plná štěstí a harmonického míru, že jsem směl poprvé prožívat Boží milost a lásku v tak silné podobě. Tento zážitek trval jen docela krátce. Přitom se mi zdálo, jako by to bývaly byly roky. A když jsem se opět ocitl v pozemském těle, myslel jsem, že se musím zadusit, poněvadž zde, na této Zemi, není svobody ducha, poněvadž tato Země je hrubohmotná a temná. Co je štěstí a pravá blaženost, to zde na Zemi asi nikdy nebudeme moci pochopit, jen to budeme moci vytušit při modlitbě v blažených okamžicích. Vyplatí se bojovat o poznání a o pokoru: Je to klíč k bráně do nepopsatelně krásného Ráje.

48. Během let cestoval Trigon několikrát autem na Gardské jezero. Pokaždé v doprovodu apoštolů a učedníků, samozřejmě také Bílého rytíře a Pánova praporečnicka. Moji rodiče, kteří oba byli nositeli zlatého kříže, mohli se také několikrát těchto jízd zúčastnit. Abychom pochopili, že to pro mé rodiče byla zvláštní milost, že jako jediní nositelé zlatého kříže se toho směli zúčastnit mezi těmi vysoce povolányými, musíme se pokusit pochopit toto:

„Každá služba pro Svatý Grál je velká a svou cenou daleko přesahuje lidské chápání.“

Všechno, co Pán řekl nebo učinil, bylo splňováním. Jeho slova a Jeho způsob jednání nemůžeme nikdy srovnávat se slovy nebo způsoby jednání lidí. On jednal ve vůli svého Otce. My, lidé, jednáme jen podle svých pocitů, citů, vášní a podle svého nesprávného myšlení a proto nikdy nemůžeme vniknout do myšlenkových pochodů Pánových.

A tak se tyto cesty nekonaly pro zotavení nebo zábavu, ani pro změnu prostředí, nýbrž každá z těchto cest ke Gardskému jezeru byla velkým splňováním. Proč pro to bylo vyhlédnuto právě Gardské jezero není mi známo.

Pokaždé když se Pán zastavil, zastavila se samozřejmě všechna ostatní auta, všichni vystoupili a shromáždili se v uctivé vzdálenosti kolem Něho. Podle toho, co se při těchto velkých splňováních dělo, obracel se Pán k tomu nebo onomu se zvláštními slovy. Tito vysoce povolání byli totiž vybráni, aby formovali novou Říši. Se svou a skrze svou věrnost, se svou a skrze svou lásku. Kdyby byli bývali čistými nádobami, byla by mohla světlá síla skrze ně proudit na německý lid. A kdyby již tenkrát nebyl býval německý národ odvrácen od Světla, pak by byly tyto samotné paprsky postačily k tomu, aby jej očistily. Při jedné z těchto cest přistoupil Pán k mé matce a řekl přátelsky, s dobrotou, která byla jen jemu jedinému vlastní:

„Ano, paní Fritsch, tyto cesty nejsou žádné cesty pro potěšení nebo zotavení. Pokaždé při nich dochází k velikému splňování, k velkému kosmickému dění, o němž nemohu s lidmi hovořit, poněvadž by tomu nerozuměli. Při jedné z těchto cest došlo také k boji mezi Luciferem a mnou.“

S přátelským úsměvem řekl Pán mé matce:

„Nesmíte si to představovat nějak pozemsky viditelně. Když nastaly tyto události, odešel jsem do ústraní, abych se vzdálil těmto lidem zde. (Pozn. autora: těm vysoce povoláním). Tam v naprostém tichu, byly vykonány velké děje, které žádný pozemský člověk neviděl a které zná jen Bůh, můj Otec. Pozdější pokolení, bude-li Země existovat, nebudou moci pochopit, že mě lidé nemohli poznat.“

Při téže jízdě, zase na jiném místě a v jiný den (tyto jízdy trvaly obvykle tři až pět dnů, někdy dokonce týden), přistoupil Pán opět k mé matce a ukázal na překrásnou vilu (má matka mi pak vyprávěla, že něco tak krásného dosud nikdy neviděla):

„Podívejte se, paní Fritsch, to by se nám také líbilo!“

Je jasné a logické, že člověk s velkým smyslem pro krásu se nadchne také pozemskou krásou, i když je to jen vila. Pán však, který jest Dokonalost a přišel z Dokonalosti, zakoušel často fyzickou trýzeň, kterou vyvolávala disharmonie a ošklivost, které vládnu na této Zemi. Všechno, co On řekl a činil, vyzařovalo krásu a harmonii. Nikdy nemohl pochopit, že jsou lidé, kteří necítí touhu po kráse. Dnes už nevím při jaké příležitosti to bylo. Moje matka měla obzvláště silnou touhu po kráse, a proto byla velmi silně vázána na Pána!

(Touha po kráse, touha po Světle a touha po poznání se nedají od sebe oddělit. Lidé jako moje matka, kteří mají obzvláště velký smysl pro krásu, byli přirozeně přitahováni k Pánovi.) Pán mi řekl toto:

„V Tisícileté říši bude také přepych. Přepych a nádhera nebudou pak mít nic společného s tím, co pod těmito pojmy rozumějí dnes lidé. Přepych v Tisícileté říši nebude mít nic společného s nesmyslnou marnotratností, s hromaděním bohatství a věcných hodnot, nýbrž bude výrazem zvýšeného a zjemnělého smyslu pro krásu. A nádhera pak bude slabým odleskem nadpozemské krásy a nádhery, která vládne nahoře. Kdyby lidé více toužili po kráse, mohli by s její pomocí najít cestu vzhůru.“

49. V době, kdy byl Pán spojen s obzvláště silným prouděním přicházejícím shůry – vlnilo se to , vystupovalo a proudilo bez ustání shora dolů k Němu a od Něho zase zpět vzhůru,- tehdy potřeboval obzvláště silnou pozemskou ochranu, jakousi ochrannou hradbu kolem svého těla. Nesmíme si to představovat tak, že by byl musel mít kolem sebe rytíře ve zbroji nebo vojáky ve zbrani, nýbrž jednoduše lidi, kteří měli velkou lásku a věrnost k Němu a k Jeho Otci, tedy k našemu Bohu. Tato věrnost by pak byla pozemským valem kolem svaté osobnosti Přinašeče Pravdy, jakýsi druh ohnivé hradby, takže temno by se nemohlo dostat k pozemskému tělu.

Poněvadž však Pán musel jednat občas s úřady nebo s různými lidmi, a také rád někdy šel na pěkný koncert, do opery, nebo se chtěl podívat na film, musel přirozeně mezi lidi. V tom případě musel mít kolem sebe pozemsky kruh lidí. Pět nebo šest míst před Pánem bylo obsazeno nositeli kříže, stejně tak vedle Něho, vlevo a vpravo, za Ním. Poněvadž můj otec byl poněkud menší postavy (dřívější generace byla skoro o hlavu menší, než dnešní), sedával v divadle nebo v kině vždy před Pánem. Aby Pán dobře viděl, schoulil se můj otec doslova do sebe a seděl, přitlačen k jedné straně, skutečně v křečovitě poloze. Pokaždé byl rád, když bylo po všem, neboť když se pak vzpřímil, měl bolesti nebo i křeč v šiji. Jednou mu řekl Pán s úsměvem:

„Dnes se zase jednou pro mne pan Fritsch obětoval.“

A přátelsky se usmívaje, pokračoval:

„To ale nemusíte, pane Fritschi.“ Pán vždy myslel na druhé, nikdy ne na sebe!

Usilujte o přesvědčení

Obzvláště bolestivé pro Pána bylo, když musel vždy znovu zjišťovat, že lidé nepěstují vlastní názor, vlastní sílu úsudku a vlastní samostatné myšlení. Proto kázal v jedné ze svých přednášek o „prodejných žoldácích“. Klidně můžeme říci – a to platí i o nositelích kříže -: Takoví lidé, až na nepatrné výjimky, jsou neschopni sami zkoumat a samostatně rozhodovat. Snad jim chybí odvaha, která patří k dalšímu vývoji schopnosti správného zkoumání a zvažování, totiž jednat samostatně ve svobodné odpovědnosti. Pánovi byl milejší člověk, který na základě nesprávného rozhodnutí udělal něco špatně, než ti lidé, kteří z pouhého strachu, že se dopustí chyby, nedělají vůbec nic. Proto mi jednou v rozhovoru řekl:

„Člověk, který sedí za pecí, nemůže si zlámat nohu.“

Člověk, který dělá mnoho chyb, dokazuje tím, že se hýbe. Lidé, kteří nedělají žádné nebo skoro žádné chyby, nemají se považovat ve Stvoření Boha za živoucí, nýbrž za mrtvé loutky.

Asi v roce 1932 pronesl Pán v chrámu slova: „Usilujte o přesvědčení.“

Tato přednáška byla mimořádně podnětná. Bylo stále zřejmější, že v Německu dojde k velkému převratu. Extrémně levicové stejně jako extrémně pravicové skupiny se snažily dostat k moci všemi prostředky, ať legálními nebo nelegálními. Vůdce německých nacionalistů, rada von Hugenberg, usiloval o moc podobně jako Hitler se svými nacionálními socialisty, a také komunisté. Po celá léta byly na denním pořádku vzájemné útoky mezi nimi, od pomluv až ke skutečným srážkám. Střetávání bylo stále ostřejší a vyvrcholilo mezi Německými nacionalisty a Nacionálními socialisty. Docházelo dokonce ke krvavým bitkám s mrtvými a raněnými. Tisk byl plný nadávek, vzájemných útoků, urážek a pomluv. V takové vyostřené situaci pochopili Hindenburg a Hitler, že nebudou moci zvítězit nad komunisty, jejich společným nepřítelem, budou-li rozděleni. A tak se rozhodli pro spolupráci a podepsali tajnou dohodu. SA a ocelové přilbice, dříve dvě zneprátelené organizace, oslavily jednoho dne velkou

slavnost sbratření. Fráze, které při tom vycházely z úst řečníků, musely znít odpudivě a neupřímně pro každého pozorovatele a samostatně pociťujícího a soudného člověka. Vyvrcholením důkazu spojenectví byl společný pochod s pochodněmi ocelových přílbic a SA. Jak mnoho, lépe řečeno, jak málo lidí tehdy prohlédlo celou proľhanost tohoto „sbratřovacího jednání“? V této souvislosti musíme chápat slova Pánova:

„Rozhlédněte se kolem sebe, na všem se můžete učit. Je vám k tomu poskytována příležitost denně, každou hodinu. Pozorujte, co se děje ve všech zemích. Masy lidí, které po dlouhé roky v nejrůznějších politických stranách spolu dříve bojovaly a vzájemně se potíraly, nebály se opravdu dokonce ani vražd, přes noc jdou někdy po ulicích se zpěvem a přátelskými pochodněmi tak, jako by byli přáteli už kdoví kolik let. Přes noc. Jenom proto, že jejich vůdcové, sledující nějaký cíl, si pojednou podali ruce. Kde najdete v takových věcech skutečně pevné přesvědčení? Kde přesvědčení vůbec! Není ho. Bez citu pochodují tisíce lidí, kteří jsou pro velkou věc bezcenní. Na takové půdě nemůže nikdy vzniknouti říše, která se zachvívá v božských zákonech. Proto také nemůže tímto způsobem nikdy ozdravět.“

Všimněte si, prosím, výrazu: „proto nemůže tímto způsobem nikdy ozdravět.“ V této větě předpověděl Pán již v roce 1932 budoucnost německého národa. V této větě je také poukaz na to, jak málo vlastního pevného a jasného přesvědčení je i mezi nositeli kříže. Když byl Pán v roce 1938 zatčen a každý nositel kříže, jenž byl přesvědčen jak o věci samé, tak o pravé osobnosti Pánově, musil pocítit, že je vyzýván k zesílené činnosti duchovní i pozemské, aby odvrátil to nejhorší, tehdy zažil Pán snad to nejhorší zklamání svého života: Z těch tehdy cca 800 nositelů kříže odpadlo jich asi 600 přes noc. Jako by je vítr odvál, jednoduše „tu již nebyli“. Kde tehdy zůstalo opravdové přesvědčení, které se přece může konečně dokázat jenom v činu a činem?

Důkaz, že takové přesvědčení chybí (což se ostatně projevilo již dříve) zasáhl Pána do nejhlubšího nitra nikoliv k vůli Němu, ale pro věc, které přišel na Zemi sloužit. Mnoho, mnoho nositelů kříže, kteří přece museli být při zpečetování přesvědčení, že On je Synem Člověka, začalo najednou pochybovat o Jeho poslání a o Jeho Slově.

Mnohé by se nebyvalo mohlo stát, kdyby bývali všichni tehdejší nositelé kříže pevně stáli ve svém přesvědčení jako skála v bouřlivém moři. Pán by nebyl musel tak těžce trpět a nebyl by musel odejít z této Země, kdyby byl měl, pro Něho tak nutný, pozemský kruh a tím současně i zakotvení.

Nezáleželo při tom na pozemské blízkosti přesvědčených nositelů kříže, nýbrž na tom, že byli vůbec zde. Síla přesvědčení nositelů kříže by bývala byla plápolajícím plamenem a tím by se spojila s Prásvětlem, které bylo tenkrát inkarnováno v pozemském těle Oskara Ernsta Bernhardta Abdrushina – Parsifala – Imanuele. Kdyby lidstvo nebylo tenkrát selhalo jako celek, neboli jinými slovy, kdyby bylo bývalo v milionech lidí na Zemi více touhy po Světle, kdyby nebyla selhala především bílá rasa, kdyby nebyl selhal tehdy povoláný německý národ a pak nositelé kříže a mezi nimi v první řadě vysoce povolání, rytíři, apoštolové a učedníci, pak by se byla přiblížila Tisíciletá říše a vítězství Světla do blízkosti již dnes na Zemi viditelné a hmatatelné. Pravděpodobně by nebylo došlo ke druhé světové válce.

Osud této Země a všeho pozemského lidstva se rozhodne podle toho, jaké síly budou ve veškerém lidstvu převažovat: zda ty, které chtějí směřovat ke špatnému chtění temna, nebo síly a snahy světlé, dobré. S hrozivým napomínáním stojí ve vesmíru Slovo:

„Jestliže vy zklamete, zhroutí se svět!“

Tím jsou míněni nositelé kříže, kteří, jakmile přijde hodina, mají poskytnout slabým jiskřičkám touhy po Světle v jejich bližních sílu a potravu, aby nemusely zhasnout a aby konečně zvítězilo na Zemi Světlo v boji s temnem.

Když jsem byl naposled v Kipsdorfu, hovořil ke mně Pán v tomto smyslu:

„V důsledku strašného selhání nositelů kříže je těch málo věrných, kteří tu zůstali, vybaveno tisícinásobnou silou, neboť oni musí zápasit a bojovat za všechny, kteří tu už nejsou, podobně jako nyní v Rusku při velké porážce Němců teď musejí přežít nahradit chybějící. Kdybych byl dříve některému nositeli kříže řekl, co všechno musí vykonat při výstavbě pro Novou říši, byl by zmalomyslněl před velikostí svého úkolu.“

V různých přednáškách hovořil Pán v tom smyslu:

„Vy všichni dostanete do ruky meč, běda, použijete-li ho nesprávně!“

Prostřednictvím četby Poselství a Napomenutí může každý jednotlivý nositel kříže dosáhnout nejvnitřnějšího přesvědčení, že to závisí jedině na něm, jestli tisíce lidí klesnou a budou zničeny, nebo jestli budou stoupat vzhůru a budou schopny v jásném díku a štěstí poznat Boha. K tomuto přesvědčení se dojde jedině skrz odvážný čin, jedině tak, že se každý jedinec již postaví do své úlohy. V modlitbě mu bude vyjasněno, co má v následujícím okamžiku dělat a získá i sílu, aby to uskutečnil, bude mít dlouhodobý cíl stále před očima...

Tohoto cíle může dosáhnout jen ten, kdo je pokorný, ten, kdo nejprve vidí velké dění a svůj velký úkol a pak až teprve sebe samého. Jen ten, kdo je pokorný, dojde v prožívání k přesvědčení a k opravdovému vědění, a tím také konečně k opravdové svobodné radosti ze všeho štěstí, které toto Stvoření nabízí jako možnost pro každého jednotlivého lidského ducha.

Kamkoliv je nositel kříže postaven, tam má také působit, na tomto místě se musí nechat vést. Velké působení může přijít až po určité době učení. V návaznosti na tuto dobu učení budou pravděpodobně mnozí nositelé kříže dosavadní kruh působení opouštět a budou vedeni na jiné místo. V každém případě by ale bylo špatné přikládat době „tady a teď“ příliš nepatrný význam. Každý stupeň musí být zcela splněn, než může člověk postoupit na další.

Nositel kříže je jako správce skladiště potravin během velkého hladomoru, na jehož prozíravosti, pečlivosti a spravedlnosti záleží, jestli dostatek potravin obdrží všichni nebo jen omezený počet lidí. Předpokládejme, že tento správce nezasobil pečlivě skladiště tak, jak byl pověřen. Nebo předpokládejme, že po té, co naplnil

sklad, nedbal na to, aby byly potraviny dostatečně chráněny před zkažením. Při nejlepší vůli nemůže plesnivé, zkažené a různými škůdci napadené zboží v krátkém čase, který má k dispozici, ani nahradit, ani jen odněkud dodat. V tomto obraze jde o pozemskou potravu, stačí však jen slovo „pozemský“ nahradit slovem „duchovní“, abychom porozuměli roli nositelů kříže v soudu. Všechno duchovní je tak nesmírně živoucí, obzvláště jedná-li se o konečné dění, že existuje mnoho obrazů, které to mohou pozemsky znázornit.

V různých přednáškách hovořil Pán v tomto smyslu: „Vy všichni dostáváte do rukou meč. Běda vám, použijete-li ho nesprávně!“ Velký celek nedokážeme nikdy přehlédnout, v nejlepší případě snad jen vytušit. Kdybychom věděli nebo mohli vidět, která vlákna nás s velkým děním spojují, pak bychom si i v nejmenším kruhu působení byli snad trochu hlouběji a opravdověji vědomí své vysoké úlohy a nepokládali ani to nejmenší za příliš bezvýznamné.

Poslední slova v Kipsdorfu
(Sepsáno 25. 12. 1973)

V březnu to začne

Mezi mnohým jiným:

Jednoho března to začne... - konečné dění, o kterém se svědčí v proroctvích a v Bibli.

Začne to strašlivým morem, který nastane docela náhle a během tří týdnů zahubí dvě třetiny lidstva. Teprve pak pozná lidstvo, že stojí v soudu, dříve ne! Dříve ne! Lidé potom budou pochybovat o spravedlnosti Boží, protože ze země budou odstraněni jen ti takzvaně dobří. Jen ti všichni, o kterých Kristus zvěstoval, že vlašni budou vyvrženi.

To jsou všechny ty lidské duše, které se nevyvinuly, které nejsou dostatečně dobré, aby mohly vejít do Tisícileté říše, ale ani dostatečně špatné, aby byly zničeny v rozkladu. Ti takzvaní dobří lidé, kteří ale žádné dobro nevytvářejí, protože nemají touhu po Světle. Mezi lidmi zavládne takové zoufalství, jaké si žádný člověk nedokáže představit. Proč, budou volat, si Bůh bere ze země jen ty dobré?

Lidé budou po tisících páchat sebevraždy, ale lékaři a vědci budou mít pro toto také vysvětlení! Jedná se prý o nakažlivou bakterii nebo virus, který prý ještě nebyl objeven. A tisíce lidí se zblázní, což bude způsobeno zářením Světla. (Je možné, že Pán řekl „statisíce“, na to si nemohu vzpomenout.) Také v tomto případě bude lékařská věda tvrdit, že se jedná o virus, který se usadil v mozku. Ale pomoci nebude schopen žádný lékař na světě!

Žádná z těch lidských duší, které budou v této době odstraněny ze země, ještě není ztracena. Budou mít příležitost dále dozrávat na jiných planetách, dokud i tam nezačne poslední soud. Země je jediná planeta, kde se mohou setkat lidští duchové různé duchovní zralosti. Existují ještě jiné planety, kde směji žít lidští duchové.

Nejdůležitější planetou je však Země, kde se setkávají všechna záření z veškerých částí Stvoření. Až budou tito vlažní vyvrženi, jak řekl Kristus, pak teprve začne konečný boj.

Poprvé na Zemi pak bude stát Světlo a temno přímo proti sobě. A tento konečný boj bude trvat jen několik měsíců. Zděšeně jsem se zeptal: „Pozemských nebo duchovních měsíců?“

Pán se shovívavě usmál nad takovou lidskou nevědomostí: „Ne, ne, pozemských měsíců. Kdyby to byly duchovní měsíce, tak by se Tisícileté říše nemohl dožít žádný lidský duch žijící v pozemské formě.“

Nemohu vám vylíčit tu hrůzu, která v krátké době nastane nad celým lidstvem. Celé lidstvo pak bude zdánlivě bez Boží pomoci. Bude to ta doba, o které se říká, že si Bůh zahaluje svou tvář. Každý věřící však může tímto obdobím směle projít. Bůh stojí při každém člověku dobré vůle a každému člověku bude tolik pomozeno, nakolik se sám otevře Světlu. Zbloudí ještě mnoho lidí, kteří mohli být zachráněni, ale ti nebyli v posledním okamžiku bdělí. A naopak bude zachráněno mnoho lidských duchů, kteří už byli ztraceni, neboť jim pomůže zachraňující touha a světlí pomocníci je tak budou moci vyzdvihnout vzhůru.

Poslední fázi soudu dokončí temno samo. Třetí světová válka by svými strašnými zbraněmi tuto zemi zcela zničila tak, jak to kdysi potkalo Mallonu. Ale Bůh pak sám zasáhne!

Ani vy a ani jiný člověk nemusí klesat na mysli, neboť Bůh nikoho neopustí. Je to naopak, lidé se odvrátili od Boha, proto jim On nemůže pomoci. Přistupte k tomu odvážně. Láska k mým věrným pomůže všem, kteří mne hledají!

Zeptal jsem se ještě Pána: „Ve kterém roce se to stane?“

Na to řekl Pán se smíchem: „To nevím!“

Politické dění

Již roku 1932 hovořil Pán o atomové bombě a jejím účinku, roku 1939 o rozdělení Německa. Ruský národ jako celek bude prvním národem této země, který pozná Světlo. Americký národ bude druhým, který přijme Světlo.

Avšak posledními dvěma národy, které přijmou Svaté Světlo, budou německý a židovský národ.

V končené fázi posledního soudu bude na celém světě vládnout bolševismus, pak jej ale před úplným zničením zachrání jeden německý generál. Z německého národa zbude jen velmi málo lidí!

Doslova: „Z východu to přichází, ale na jihu to začne!“ (Bolševismus přijde z východu, ale začne to v Arábii, Egyptě a Izraeli – „ale na jihu to začne!“)

Poté, co budou vyvrženi vlašští, začne očista u nositelů kříže! Ta bude strašná, neboť bez pokory nemůže být zachráněn žádný lidský duch! Po očistě bude skupina pozemských pomocníků, kruh nositelů kříže, poprvé takový, že bude stát jako skála v rozbouřeném moři. A pak začne konečný boj.

Pokud jsem Pánovi správně rozuměl, vtrhnou Rusové ještě jednou do Německa. Úplnému zániku západoevropské kultury však zabrání jeden německý generál.

Po tomto dění ještě zpočátku nebude hned mír, na některých místech ještě vzplane válka, ale bojovníci Grálu uhasí tyto plameny už v zárodku. Po tomto dění ještě lidé nebudou schopni přijmout Svaté Slovo. Zpočátku budou ještě existovat církve a také jiná náboženská vyznání, ale Světlo se po tomto dění bude šířit rychleji, než kdy jindy, jelikož už nebude existovat žádné temno.

Zpočátku zde ještě bude vražda a zločin, ale v Tisícileté říši budou zákony všude tak přísné a tvrdé, že si to dnes žádný člověk nedokáže představit.

V Tisícileté říši už nevládne lidská vůle, ale Boží Vůle.

Zda se lidstvo během těchto tisíce let naučí oprostit se od hmoty, to Světlo nedokáže předpovědět.

„Já mám však o lidstvo strach!“

Hodina svatého zvěstování!

Lidstvo chce důkaz, že jsem věčným prostředníkem mezi Bohem a lidstvem, že jsem Kristem předpovězený Syn Člověka. Tento důkaz lidstvo dostane a bude větší, než by bylo lidstvu milé. Nadpozemská znamení budou o mně svědčit. Velká kometa, Kameny promluví, neboť v poslední fázi soudu budou provedeny archeologické vykopávky, které prokáží, že jsem Pravda a že přicházím od Boha a že s Otcem zůstanu navždy spojen.

Poslední důkaz však dostane lidstvo v posledních dnech, neboť v jednom jediném dni, v jedné jediné hodině, budou ve všech světadílech, ve všech zemích a městech, na celé zemi lidé silou Světla vzkříšeni a budou o mně muset svědčit.

Budou svědčit o Svaté hoře, o Svaté zemi tyrolské, o Synu Člověka, o Poselství Grálu, budou svědčit o Svatém Slově! Žádný člověk by něco takového nemohl zorganizovat. (Pán v žertu řekl: „To by nedokázal ani Goebbels.“)

Tato jediná hodina se bude později označovat jako:

„Hodina svatého zvěstování!“

Vomperberg, dne 25. 12. 1973

Poslední chvíle

Poslední chvíle lidského ducha před vstupem do Ráje je nejtěžší chvílí v jeho celém bytí, tedy ne jen v jeho posledním pozemském životě nebo v čase jeho putování úrovněmi, ale nejtěžší okamžik jeho celého bytí vůbec.

V té chvíli prožije lidský duch ještě jednou všechno, co udělal špatně, což bude pro něj to nejstrašlivější prožití vůbec. Ještě jednou musí prožít všechny hlubiny svého špatného citění, myšlení a jednání.

Při tomto prožití se skoro zhroutí a poslední prášek jeho ješitnosti tak odpadne. Tím se teprve stane čistým a zralým, aby směl vstoupit do Ráje. Vznese se vzhůru do říše radosti, jejíž nádheru nikdo nedokáže vylíčit.

Žádný člověk není tak čistý, aby byl hoden přijmout Svaté Slovo! Neexistuje žádný člověk na této zemi, který by přijal byť jen setinu Boží síly!

V Kipsdorfu roku 1941 jsem řekl Pánovi:

„V Poselství nám řekl Pán všechno, co musíme vědět. Jednu věc nám ale neřekl!“

Pán odpověděl se smíchem: „A co by to mělo být?“

„V Poselství se nepíše nic o 144 000 zpečetěných!“

Pán opět chvíli mlčel a potom, světu vzdálen, velmi tiše řekl: „Když byl Kristus zavražděn, zavládl nevýslovný smutek, a to nejen v Božské říši, ale také ve všech částech stvoření, kde byli světlí duchové. Tu prosil Parzival Boha Otce, aby směl v době posledního soudu působit na zemi, aby velká Kristova oběť nebyla úplně zbytečná. Této mojí prosbě bylo od Boha Otce vyhověno.

Ve všech částech Stvoření bylo toto božské dění ukázáno v duchovním obraze všem čistým lidským duchům. A miliony pokorně prosících lidských duchů si ve vřelé modlitbě vyprosily od Boha, aby se i ony směly inkarnovat v posledním soudu na zemi a pomohly mi v mé velké úloze, Bohu ke cti.

Této prosbě bylo vyhověno jen několika málo z nich. To je těch 144 000 zpečetěných, kteří byli vyvolení a přislíbili věrnost Bohu.“

Dlouho, nekonečně dlouho Pán mlčel. Zcela se vzdálil světu, po velmi dlouhé pauze se vrátil zase zpět a velmi tiše a smutně řekl: „Pane Fritschi, a kde zůstalo těch 144 000 zpečetěných, kteří teď měli být v konečném dění kolem mě jako ochranný kruh? Kde zůstali?“

Když jsem se v září 1931 dostal k Poselství, existovalo, pokud vím, přibližně 200 nositelů kříže. Když byl Pán 11. 3. 1938 Hitlerovými biřici zatčen, bylo zde, pokud je mi známo, kolem 800 nositelů kříže. Přibližně 600 nositelů kříže kvůli zatčení zapochybovalo o Pánovi a o Slově a odpadlo. Mnozí se navíc stali Pánovými úhlavními nepřáteli. Proti Pánovi, paní Marii a slečně Irmgard se tehdy roku 1938

zvedla vlna nenávisti, špíny, nízkosti a nepochopitelné sprostoty. Boží kletba spočívá od té doby na německém národě.

V Kipsdorfu roku 1941

Věděl jsem, že bývalá učednice Iden Fraitag, později Iden Tietze, chtěla Pána zničit. Cenná proroctví, která směla přijmout v přítomnosti Pána v jeho místnosti, přihrála do rukou Hitlerovi. V těchto prohlášeních stálo, že temno bude zničeno a že Imanuel pak vítězně a zářivě převezme vládu nad celým pozemským lidstvem. To je však myšleno duchovně! Iden Freitag tomu rozuměla v souvislosti se svým vztahem k Hitlerovi a použila to, aby upozornila na domnělé Abdrushinovo usilování o moc. Abdrushin proto napsal slova „Můj cíl“.

Čím, více se vyostřoval boj v Německu, boj Světla a temna (nemyslím politické boje, ani válku, nýbrž boj temna proti světlým bojovníkům a pomocníkům Pána na onom světě), tím více byl Pán v nebezpečí také pozemsky.

V Kipsdorfu roku 1941, na poslední z mých sedmi návštěv, jsem Pánovi řekl: „Pane, to je tak strašné, že to ani nemohu vyslovit. Existuje úmysl, aby byl Pán odstraněn. Velmi mě to mrzí, ale musím to říct. Chtějí Pána zavraždit!“

Pán nebyl vůbec překvapen nebo poděšen, nýbrž zcela klidně řekl: „Já vím, pane Fritschi, ale nemusíte si kvůli tomu dělat starosti!“ (Nemohl jsem kvůli tomu mnoho nocí vůbec spát). „Já vím, že zde je tento úmysl, ale k tomu nedojde. Můj Otec tomu bude umět zabránit, k tomu však nedojde!“ (Pán se dokonce blaženě, rozjasněně usmíval.)

„Rád, velmi rád bych šel, ale zůstanu tak dlouho, jak to můj Otec chce!“

Později dalšího dne mě Pán vyzval, abych s ním šel na procházku, která trvala přes dvě hodiny, a po celou tu dobu mi vysvětloval, jak to později bude s kastami, charakterem státu, soudnictvím – vězení už nebudou - , výchovou, uměním a mnohým dalším. K mé velké lítosti jsem mnohému jednoduše vůbec nerozuměl a nemohl to pochopit.

A protože mám kolem toho nejasnosti, nemohu to, žel, ani při nejlepším chtění zopakovat. Byl jsem tehdy velmi smutný a rozrušeně jsem řekl: „Pane, to všechno nemohu pochopit, jsem smutný, že to nedokážu.“ Pán se zastavil a řekl dobrotivě, ale vážně a pevně: „Každé mé slovo se vyplní!“ byl jsem uchvácen a dojat – co jsem při tom prožil, se nedá vyjádřit slovy.

Pán potom nějaký čas mlčel, pohroužený do sebe. Cítil jsem hluboký smutek a zoufalství. Nedaleko Schveizerhofu se Pán najednou zastavil, vzpomínám si, že jsme stáli na takové vyvýšenině. Z Pána vyzařoval smutek, který byl tak strašlivý, jako by se zhroutil svět. Pak řekl velmi tiše, jako nepřítomen, jako by to ani neříkal on sám:

„Do Tyrolska se už nevrátím. Budu řídit výstavbu z Hradu a nechám k sobě čas od času přijít povoláné.“

To vše mi bylo tak nejasné a nemohl jsem to pochopit, neboť Trigon přece patří k sobě. A Hrad Grálu měl přece vzniknout v Tyrolsku na Svaté Hoře. Nemohl jsem si to vysvětlit, ale netroufal jsem se Pána zeptat. Kromě toho byla mezi mnou a Pánem obrovská propast. On byl docela vzdálen světu, i když tělesně stál vedle mě.

Tyto okamžiky byly pro mě tím nejbolestnějším prožitím, měl jsem blízko k pláči, ale ovládl jsem se.

Pak řekl Pán dobrotivě: „Paní Maria a slečna Irmgard se nyní dostávají do úlohy, pro kterou nikdy nebyly předurčeny.“ Pán zopakoval: „pro kterou nikdy nebyly předurčeny!“

Po krátké pauze:

„Kdo je proti paní Marii i proti slečně Irmgard, ten je také proti mně!“

Najednou byl Pán opět zcela přítomen. Svojí rukou se lehce dotkl mého ramene a řekl: „Pojďte, vznešené paní na nás už čekají s jídlem.“

Odpoledne mi nahoře ve svém pokoji v prvním patře řekl Pán ještě mnoho dalších osobních věcí, některé se týkaly i mé budoucnosti. Jeho poslední slova ke mně při našem loučení byla: „Budu vždy při vás!“ a pak velmi potichu: „Budu vždy při Tobě!“

Osudová chvíle lidstva (26. 12. 1973)

Když byl Pán a pan Friedrich Halseband dne 11. 3. 1938 zatčeni, měl být Pán vydán do Německa. Tam chtěli Pána, jak říkali nacisti, zlikvidovat, odstranit, zavraždit.

Za to, že se Pánovi nic nestalo, se může vděčit jedině odvážnému zásahu jednoho rakouského finančního úředníka. Když bylo auto s Pánem, dvěma rakouskými finančními úředníky a dvěma vysoce postavenými německými důstojníky SS v civilu na mostě, který vede přes řeku Inn do Schwazu, tu rozkázal řidiči jeden z důstojníků SS hrubým tónem: „Tak, teď jedte doleva na Kufstein, do Německa!“

Ten rozhodující rakouský finanční úředník na to energicky řekl: „Ne, jedte doprava na Innsbruck!“ Němec: „Ne, mám nařízení přivést zločince (tím myslel Pána) do Německa!“

Vznikla prudká slovní potyčka. Rakušan řekl: „Že je pan Bernhardt zločinec, to tvrdíte vy, to ještě není prokázáno. Krom toho jsme tady v Rakousku a tady jsou kompetentní výhradně rakouské úřady!“ Byl to tak prudký střet, že Rakouský úředník nakonec vyzval Němce, aby opustil vůz. Důstojník SS pak ale ustoupil, zůstal ve vozidle a řekl: „Tohoto Bernhardta si tak jako tak vezmeme, protože nám ho Rakousko musí vydat!“

Rakouský úředník na to odsekl: „I to se musí nejdříve rozhodnout v Innsbrucku!“

Jak by se vyvíjel Pánův osud a s tím i osud Německa a lidstva, kdyby nebyl ten rakouský úředník tak energický a odvážný, to nedovedu říct.

Ale také paní Irmgard není mimo nebezpečí, dokud ještě vládne temno.

Také o tom se mnou v Kipsdorfu mluvil Pán.

První narození na Hoře u nositelů kříže bylo roku 1930; apoštolovi Hansu von der Crone a jeho paní se narodila dcera, Irmgard von der Crone. První duše Grálu, která se mohla na zemi opět inkarnovat po mnoho tisíciletích (možná po statisíciletích). Následně pro to opět podám vysvětlení Abdrushina:

Skrze stále hlubší klesání pozemských lidí a skrze jejich oddělení se od duchovního, se stávala země stále temnější a klesala stále hlouběji. Na jiných planetách žili čistí lidské duchové, kteří ale ještě nebyli tak zralí, aby mohli vystoupit do Světla, jenž se ale také nemohli již na zemi inkarnovat, protože země se stala příliš temnou. Tyto lidské duchy – Pán je nazýval duše Grálu, protože to duchovní ještě nebylo u nich dostatečně vyvinuto – se mohli skrze pozemské bytí Božského Trigonu zde na zemi nyní opět inkarnovat. Mají skrze své zrození nyní zde na zemi příležitost dále uzrávat, až budou tak dokonalí, že mohou vystoupat do Ráje.

Zatím žije již mnoho duší Grálu na zemi a mnohé z toho jsou obdařeny milostí smět k hodině Svatého zvěstování zvěstovat o Synu Člověka a o Svaté Hoře.

V květnu roku 1932, když jsem byl již půl roku na Hoře, přišli také moji rodiče. Poněvadž oba, obzvláště můj otec, byli vysoce povolání, nechal si je Abdrushin k sobě zavolat a pronesl jim 1 a 1/...? (neúplné slovíčko) hodinovou přednášku. O tom jsem již podal nějakou zprávu na jiném místě, např. Pánova výpověď, že bolševismus by mohl ke konci doby vládnout na celé zemi, přičemž se sám Pán přerušil a řekl mé matce: „Ne, jak si to myslíte, to není, Rusové nepřijdou do Spojených států, nýbrž bude vládnout tento Bezduch na celé zemi a Německo bude také jednou rozštěpeno; krátce před koncem se Bavorsko odpojí od Německa, Rusové přijdou do Německa, budou skrze zvláštní události proudit opět zpět do Ruska, protože se tam přihodily velké strašlivé katastrofy.“

Při pozdější příležitosti řekl Pán mé matce: „Rusové jsou první národ na této zemi, který pozná ve svém celku Světlo. Ruský národ zůstal vnitřně čistý, navzdory všem ukrutnostem panujících, a proto se tam uchytí Svaté Slovo.“

Znovu někdy jindy řekl Pán: „Ruský národ této země je první národ, který splatil svoji těžkou karmu.“

Poněvadž jsem Pána znal od roku 1931 do roku 1941, poznal a zažil ho, je těchto 10 let tak mocné dění, kde nemohu přirozeně vždy ve zpětné vzpomínce říci dobu, kdy on vyslovil toto nebo ono slovo, tuto nebo onu předpověď; neboť celé jeho učení je přece jednota a jedno se nedá nikdy odloučit od druhého. Také na téma „úřednictvo“ se Pán vyjádřil, a sice ve smyslu, že to je? (neúplné slovíčko) nepřirozená instituce, která se proviňuje proti „zákonu stvoření pohybu“. Později už nikdy nebude moci být člověk doživotně ve velkém podniku nebo u úřadu, pokud se vnitřně nepohybuje a nedostává požadavkům a povinnostem.

Zdrcující je, že slova Pána, která mám ještě v paměti z mnohých, mnohých setkání s Ním, jsem nebyl schopen doslovně zopakovat. Při nesčetných setkáních řekl Pán také někdy něco zdánlivě bezvýznamného, co ale vždy mělo hluboký smysl, např. Jednou při jednom krátkém neočekávaném setkání, které jsem měl ve věku 22 let s Pánem na Vomperbergu. Mladý, bouřlivý a nezkrotný, jakým jsem byl, jsem utíkal ze shora z osady dolů k domu pro hosty Weberhofu (který tehdy ještě patřil sedláku Wurmovi a teprve o několik let později skrze koupi se dostal do ruky Oskaru Ernst Bernhardtovi, tedy Pánovi). Když jsem zahrnul za roh, byl bych se málem srazil s Pánem a s panem v. der Crone, kteří spolu mluvili. V úleku jsem mohl zakotkat jen „oh!“ Pán se smál nad mým ustrnutím a řekl radostně a přátelsky: „Ano, modrá je věrnost!“ (nosil jsem totiž mnoho let stále bavorsko-modrý plátěný kabátek; miloval jsem zcela zvláště tuto modrou.) a potom Pán opakoval: „Ano, modrá je věrnost!“ Později mi také ještě Pán řekl: „Měl jste vždy kvůli mně mnoho osočování a budete je ještě mít také později v zesílené míře. Ale Vaše velká věrnost ke Kristu a ke mně Vás pozvedne nad tyto lidi.“ (Co jsem tehdy ještě nevěděl a nemohl si vysvětlit: Měl jsem se všemi apoštoly a učedníky a vysokými povolánými těžké a nejtěžší střety (hádky, osočování) – ale jen s těmi – **kterí později...odpadli**. Přicházející odpadnutí jsem tehdy ovšem nemohl předvídat. Tím jsem musel přirozeně vytrpět velmi mnoho utrpení a potupy, takže Pán jednou později řekl panu v. der Crone: „žádný lidský duch by věrnost ke mně nevydržel při osočování, které musel kvůli mně vytrpět mladý Fritsch.“ Všechny duchovní boje probíhají v pozemsky hrubohmotném a tady my lidští duchové jsme více nevědomí, než vědomí (vždyť jsme jen vyvinutí nebo jak Abdrushin říkal, děti stvoření), tak budeme my lidští duchové všechno zde na zemi vždy jen nedokonale poznávat a dokonce i ty, kdo mají vyšší zralost. Vždyť poznání uzrává jen mnohým prožitím v tisíciletích, opakuji v tisíci-letích).

Několikrát Pán zdůraznil, že země je jediný bod v **celém** stvoření, kde se mohou setkat lidští duchové různého stupně zralosti. Je nesčetně planet ve všech sedmi částech stvoření, kde působí lidští duchové. Proto je naše planeta země také nejdůležitějším ohniskem (centrem) v duchovním boji. Pokud vím, nebyl Kristus fyzicky na žádné jiné planetě. O Synu Člověka Imanueli vím, že prošel všemi sedmi částmi světů, zatím co Kristus, jak nám řekl Abdrushin, byl obět nouze a proto, abych tak řekl, ukvapené sestoupení do hrubohmotnosti.

Stále znovu, stokrát, snad mohu říci nesčetněkrát, upozorňoval Abdrushin na to, že dávání je blaženější, než brání. Jen v dávání může člověk zrát. Jen v dávání může rozsévat duchovní osivo pro pozdější sklizeň. Zvláštní: v pozemském všichni lidé vědí přesně, že dostanou zboží v obchodě nebo v obchodním domě jen tehdy, když předtím zaplatili. Nebo jiný příklad: Nejprve se musí důvěra darovat, dříve, než se důvěra darem dostane. Nebo: Nejprve se musí přítelem být, dříve, než se přítel získá. A nejprve s musí láska darovat, dříve, než se láska sklídí. Abdrushin žil vždy

nám příkladným způsobem svojí velkou nesobeckostí. ON vždy myslel jen na jiné a nikdy ne na sebe sama. V „Napomenutích“ říkal např., že vyslovil přání ku pomoci nositelům kříže na Hoře spásy, která směřovala k blahu veřejnosti i jednotlivce; poněvadž většina ale samotný smysl nepochopila, opět tato přání zrušil. –

Mohu si představit, že i Kristus měl často nevýslovný smutek, jako Abdrushin. Vidíme příklad z dějin: Co zbylo z Kristova učení? Smysl Jeho učení nebyl v těchto dvou tisíciletích splněn: Boha milovat nade všechno a bližního jako sebe sama.

Takto velmi smutně mi jednou řekl Abdrushin v Kipsdorfu nahoře ve svém pokoji: „Žádný člověk by nepotřeboval učení Kristovo, pokud by žil podle toho, co bylo stejnoměrně vnořeno do všech lidských duchů, **touha po Světle!** Kdo v sobě nepotlačuje touhu po Světle, tomu se dostane všeho, ale i všechno! Bude vytažen nahoru jako pomocí neviditelného lana a vznikne mu poznání za poznáním, tisícíroznobné. Pokud by lidský duch přijal do sebe a oživil jen jednu Kristovu větu, stoupá vzhůru a nepotřebuje také moje učení.“

Při jiné příležitosti nahoře na Vomperbergu mi řekl Pán (to mohlo být v roce 1933): „Lidský duch, který vězí velmi hluboko v bahně, ale v jehož duši nevyhasla touha po Světle, je mému srdci bližší, než lidský duch, který stojí již velmi vysoko, ale u kterého touha po Světle **vyhasla**.“

Co jsem poznal Poselství, tak mohou být zachráněni dokonce i lidští duchové, kteří v podstatě klesli tak hluboko, že jsou vlastně ztraceni, kteří ale v posledním okamžiku vyvinou skrze touhu po Světle takovou sílu, že tím mohou být zachráněni. Naopak musejí ale lidští duchové, kteří stojí velmi vysoko a byli by vlastně zachráněni podle své hodnoty, klesnout potom, když v nich tato touha po Světle vyhasla. Toto je na různých místech Poselství Grálu naznačeno.

Že vysocí a nejvyšší mohou padnout, dokazuje přeci Lucifer, Amfortas a bílý rytíř Friedrich Halseband, který jako jediný lidský duch směl být v nejbližší blízkosti Imanuele a v Poselství Grálu Imanuel napsal: „Jsi jediný lidský duch, který mě smí následovat až ke stupňům mého Otce!“ A právě bílý rytíř selhal v nejtěžších hodinách Imanuele – Parsifala – Abdushina. Místo, aby pomohl Synu Člověka, se v roce 1937 odloučil a odešel. Pálivě stojí v mé duši a chtěl bych to zavolat na všechny nositele kříže: „Bděte, abyste nepadli!“

Žádný lidský duch nemůže o sobě tvrdit, že vždy a stále zůstává a ve všech časech věrně spojen se Světlem. Neboť zatemnění, ustrnutí, nebezpečí je velmi veliké. V této souvislosti bych chtěl vzpomenout na jednu Pánovu modlitbu (Pán při většině přednášek, které pronášel na Hoře na Vomperbergu v hale pro pobožnosti, zformoval vlastní modlitbu: tak i toto, co si stále udržuji varovně před očima):

„Můj Otče, vroucně Tě prosím: nenech Tvoji velikou oběť, aby se stala zbytečnou! Pomoz všem lidským duchům, kteří se mohou skrze mé Slovo uvolnit od temna, pomoz také všem těm, kteří mohou poznat Svaté Slovo skrze mé věrné pomocníky.“

V Kipsdorfu mi Pán řekl: „Zvláštní, nacionalisté? (neúplné slovíčko) použili tak mnoho pojmů z duchovna, ačkoliv o tom nic nevědí. Jak přišli na to, aby Vomperberg (osada Grálu jimi byla v roce 1938 zabavena) nazvali župním (okresním) školícím

hradem? Slovo školící hrad je duchovní pojem. Ve vyšších úrovních smějí lidští duchové, kteří na sobě pracují pílí a v touze po Světle a vyvinuli se výše, než ostatní v této úrovni, dostávat vyučování ve školících hradech. (Mohu všechno zopakovat jen podle smyslu, ale ne doslovně). Pokud za této doby školení byli úspěšní, což ale předtím bylo nadto podmíněno již větší sebejistou, tak potom smějí tito lidští duchové přijít do vyšší úrovně, kde rovněž smějí opět pokračovat v práci v nějakém školícím hradu svého duchovního vývoje.“ Znovu se zeptal Pán: „Zvláštní, jak tito přicházejí na tyto duchovní pojmy?“ (Kdy bylo pokriveno i slovo, kterým to nazývali jako „Župní školící hrad“.)

Stále opět mnou otřásalo ve všech těch letech Slovo Pána a zcela obzvláště tím, co mi řekl naposledy v roce 1941 v Kipsdorfu: „Pane Fritschi, všichni nositelé kříže dostanou tušení o vysoké síle Svatého Slova teprve potom, až se všechno na zemi zhroutí, zřítí, ustane, sesype se, až na celé zemi zavládne nejhlubší noc a temnota bude tak veliká, že postihne beznadějí všechna lidská srdce; pak teprve, až všichni lidé uvidí zářící Svatý Kříž Pravdy, teprve potom nositelé kříže, vyznavači Poselství Grálu, zažijí, jaká mocná božská síla ze shora bude u nich.“ (Toto je již téměř doslovné, alespoň to zcela odpovídá smyslu).

x x x x x